

မောင်လှမျိုး

ချင်းလောင်းခြံ

အချစ်သီချင်းရာသီချင်း

အင်ပါယာ
စာပေ

EMPIRE
PUBLISHING CENTER

အင်ပါယာ

စာပေ

- တိုက် ၂၁၊ အခန်း ၁၁
စီပွားကူးသန်းဝန်ထမ်းအိမ်ယာ
ဦးဝိစာရလမ်း၊ မြောက်ဒဂုံ။

ဖုန်း - ၇၂၄၂၃၃

P.O. Box -234

- တိုက် ၉၊ တတိယထပ် (၁)
ယုဇနလမ်း၊ စစ်တောင်းရိပ်မွန်
ယုဇနယျာဉ်ပြိုင်တော်။

ဖုန်း - ၅၇၃၂၆၅

www.burmeseclassic.com

ထုတ်ဝေသူ

ဦးနိုင်ပျိုးထွန်း (အင်ပါယာစာပေ)

တိုက် ၂၁၊ အခန်း ၁၁

စိပွားကူးသန်းဝန်ထမ်းအိမ်ယာ

ဦးဝိစာရလမ်း၊ မြောက်ဒဂုံ။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မောင်လွင် (ကဝိရတနာအော့(ဖ်)စက်)

၂၀၄၊ လမ်း ၃၀၊ ရန်ကုန်။

စာမူခွင့်ပြုချက် - (၆)

မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက် - ၆၈၉ / ၂၀၀၃ (၆)

ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ် ၂၀၀၃၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်ရေ ၊ တန်ဖိုး - ၅၀၀ ၊ ၁၀၀ ကျပ်

ကျွန်တော် ချစ်သော ကျွန်တော် ဦးစစ်ကို ဖောင့်ဖောင့် သွေးမျိုးသားချင်း
 (စာဖတ်ပရိသတ်) များနှင့်၊ စကားပြောရာ သီးသန့်ရေးရာ ဗဟိုပြုပြီး၊ ဤစာမျက်နှာ
 ၄ ရေ၍၊ ကျွန်တော် ရင်းနှီးစွာ စကားပြောလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော် နေ့မကောင်း ဖြစ်နေပါသည်။ (ကျွန်တော်၊ နာဂေးလား
 နေ့မကောင်း ဖြစ်နေပါသည်။ သက်သွဲ့ နာဂေးလား၊ ဗဟိုပြု။ နေ့မကောင်းသူ
 ... ဟု ဆိုသော်လည်း နှိပ်ရက်စွာ လဲနေသည်ရော၊ ဗဟိုပြုပြီး၊ သက်သွဲ့
 နာဂေးလား ... နာဂေးလား လုပ်နေချင်ပါသည်။

နေချင်တော့ ရင်ထဲရှိသမျှ ရေးထုတ်နေချင်ပါသည်။ ကောင်းတာ

အားလုံးကို ရေးထုတ်လိုက်ပါ။ ရေးသားရေး

“စာအုပ်အိမ်ရာအိမ်” သည် ရေးချင်၍ ရေးလိုက်ခြင်းသာ

သဘော သာမန် ဝတ္ထုလောကီပုံစံသာ ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ သိပ္ပံရေးမဟုတ်ဘဲ

ကျွန်တော်ကို များများခွင့်လွှတ်ပေးစေလိုပါသည်။

နေမကောင်းရင်မှ စိတ်ဖြေလက်ဖြောက် ရေးချင်စိတ်ကပ်ခဲ့တာပဲ။

ရေးချင်သလို ရေးလိုက်မိသော ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကို ဆရာဝန် (၂) / ယောက် ကုသပါသည်။

(၁) / ယောက်က နှလုံးရောဂါ ... ဟု ယူဆသည်ဖြစ်၍ လေးဘက်နားရောဂါ

... ဟုပါ တွေ့ရှိသဖြင့် ထိုရောဂါနှစ်ခုစလုံးကို ကုသပါသည်။ နောက်ဆရာဝန်

(၁) / ယောက်က တော နှလုံးရောဂါ၊ လေးဘက်နားသေတွေ ဖြစ်။

“စိတ်ဖိစီးမှုရောဂါ” ... ဟု စာမည်တပ် ... ကုသ ပေးနေပြန်ပါသည်။

ဘယ်ဆရာဝန် မှန်သလဲ ကျွန်တော် မသိပါ။ နေမကောင်းဖြစ်

နေရတာကတော့ ကျွန်တော် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာဝန်ခွင့် တူပါလျက် သုံးသပ်ချက်ခွင့်

ကွဲပြားကြွေကွဲ ကံ ဖြစ်ရကောင်းပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော် မသေခင်

...ရင်ထဲ စိတ်ထဲ ရှိတာတွေတော့ ရေးသွား ... ပေးသွားချင်ပါသေးသည်။
သေသွားတော့လည်း ကံပဲပေါ့။

နောက်တစ်ခုထပ်ပြီး နူးနူးညွတ်ညွတ် တောင်းပန်ချင်တာ။ 2003

၃ April, May, တစ်ပိုက် ရောက်ရှိလာပြီသော နာနယန်နယ်နာရပ်ရေပြာ၊
ဣန္ဒဝေ၊ နိဂါတ်ဂိုဏ်းအဖွဲ့များ၏ စာတွေကို၊ ဖတ်ရသာဖတ်ပြန်ပြီး၊ ပြန်စာ
ရေးဖို့ ဣန္ဒဝေ ပျက်ကွက်ခဲ့ပါသည်။

ဣန္ဒဝေ၊ ဣန္ဒဝေအရေးကြောင့်သာ ပြစ်ပါသည်။ ယင်းကိစ္စနှင့်
ဖက်သက်ပြီး နားလုံးကို ဣန္ဒဝေ ဤစာမျက်နှာမှနေ၍၊ တောင်းပန်လိုက်ပါရအေး။

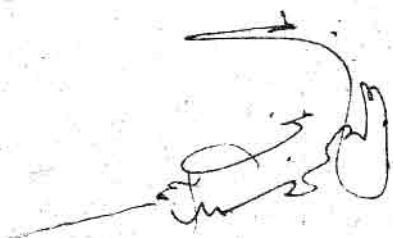
သည် ... နာနာစာ ရေးနေချိန်နာထိ၊ ဣန္ဒဝေ သေးကုသမှု
သယူနေဆဲ ပြစ်ပါသည်။ ဒီပဲ နာရေးအကြီးသော ရောဂါ ... ဟု ပြော၍လည်း
ရနိုင်ပါသည်။ သေလျှင်လည်း သေသွားနိုင်ပါသည်။ နာဒါကြောင့်၊ ဣန္ဒဝေ၊
ပျက်ကွက်မှုတိုင်းနာတွက်၊ ဣန္ဒဝေ တောင်းပန်ခံစားရသူများကိုသာ တပျူ ပြောနေ
ပြစ်ပါလိမ့်မည်။

စာမပြန်ဖြစ်ဘူးဆိုပြီး၊ နာပြန်ပြန်စာ ဝေဖန်စာတွေ မရေးဘဲလည်း
မနေကြပါနှင့် ... ဟု တောင်းပန်ချင်ပါသည်။ ဣန္ဒဝေ နေရေးကင်းရင်

ပြန်စားရေးပါသည်။ မရေးဖြစ်သေးတာကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ခေါ်လိုပါသည်။ ။

စားလုံး ကျန်းမာကြပါစေ ...

လေးစားခင်မင်လျက်

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

(သေတ - လူ့ပြော)

မျိုးသိပ်ထားတာထက်

ဆိုးတယ်။

အံ့ထွက်လာမှာစိုးလို့

ငုံထားခဲ့ရ။

“ဘဝ” ဆိုတာ . . .

အချစ်ရဲ့

လက်ပါးစေလားကွယ်။

အချစ်သိဆိုရာ သိချင်း

ချစ်သူတို့၏ ရင်တွင်းသို့

သက်ဆင်းသိုဝင်နိုင်စေရန်၊

အသံမဲ့ ဂီတ၊ တစ်ခု

ပြုလုပ်ဖန်ဆင်းပေးတော်မူပါ

ဘုရားသခင် . . . ။ ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးမဖတ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကဗျာလေး
တစ်ပုဒ်ကို သတိရမိတယ်။ တကယ်ဆို ဒီလိုနေရာမျိုး
ကနေ ဒီလိုကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို စိတ်က, သတိမရ
သင့်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့, အခု ကျွန်တော်

ဆောက်နေတဲ့ နေရာက သင်္ချိုင်းမြေတစ်ခုရဲ့ ဈာပန အခမ်းအနားတစ်ခုမှာ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

သေဆုံးသူက မိတ်ကပ်ပညာရှင် မမိုးမိုး . . .

ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ ဈာပနအခမ်းအနား က အလွန်စည်ကားပါသေး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ . . . မမိုးမိုးဟာ ရုပ်ရှင်နဲ့ဗီဒီယို မင်းသမီးတွေကို အလှ ပြင်ပေးတဲ့ ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အပြင်၊ သူ . . . တာဝန်ယူ (အဓိက) ပြင်ဆင်ပေးရတဲ့သူကလည်း နာမည်ကြီး မင်းသမီး “သက်သက်စိုး” ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

မမိုးမိုးရဲ့ ရုပ်ကလာပ်အနီးမှာ . . . သက်သက် စိုးက မျက်မှန်အနက်တစ်လက်ကို တပ်ဆင်ပြီး တည်

www.burmeseclassic.com

တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ရှိနေပါတယ်။ သက်သက်စိုးရဲ့ ပရိတ်
သတ်၊ တခြားနာမည်ကြီး အနုပညာရှင်များစွာရဲ့
ပရိသတ်တွေကြောင့် မမိုးမိုးရဲ့ ဈာပနအခမ်းအနားက
စည်ကားနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလို အခြေအနေ၊ နေရာဌာနမျိုးမှာ . . .
ကျွန်တော့်ရဲ့ အထက်ပါ “အချစ်သီဆိုရာ သီချင်း” ဆိုတဲ့
ကဗျာလေးကို . . . ကျွန်တော် ဘာကြောင့် သတိရ
လိုက်မိတာလဲ။

အဲဒီကဗျာလေးကို စိတ်နှလုံးထဲက ရွတ်ဆို
သတိရလိုက်မိခြင်းရဲ့ အခိုင်ခန့်ဆုံး အကြောင်းရင်းက
တော့ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုသရုပ်ဆောင် မင်းသမီး သက်သက်
စိုးရဲ့ အနီးကပ်ဆုံးနေရာမှာ ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေရ
ပြီး၊ သက်သက်စိုးရဲ့ မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်လောက်
ငဲ့ငေး ကြည့်လိုက်မိခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

သက်သက်စိုးအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဇာတ်

ညွှန်းရေးဆရာ . . . ဝေဇင်အဖြစ်သာ သိထားသူ
 ဖြစ်ပြီး၊ ကဗျာဆရာ - ဥတ္တရအဖြစ် သိရှိထားခြင်း မရှိ
 ပါဘူး။ အရာရာကသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် သက်သက်
 စိုးရဲ့နံဘေးကို အနီးဆုံး တိုးကပ်ပြီး၊ ကျွန်တော် . . .
 ကဗျာဆရာ “ဥတ္တရ” ပါ . . . လို့ သူသိအောင် ပြော
 ပြလိုက်ချင်ပါတယ်။

ဒါမှမဟုတ် . . .

သေဆုံးနေပြီဖြစ်တဲ့ မမိုးမိုးရဲ့ ရုပ်အလောင်း
 က,သာ ပြန်လည်ရှင်သန်လာမယ်ဆိုရင် . . .

“သက်သက် . . . အဲဒါ နှင့်ရဲ့ ကဗျာဆရာ
 ဥတ္တရ”

. . . လို့ အသိပေး, ပြောပြပေးမှာ အမှန်ပါပဲ။
 အရာရာဟာ နောက်ကျခဲ့ပါပြီ မသက်သက်
 စိုးရယ် . . . လို့ ရင်ထဲက မြည်တ,မိပြီး၊ ရေးဖွဲ့သား
 ခဲ့ဖူးတဲ့ “အချစ်သီဆိုရာသီချင်း” . . . ဆိုတဲ့ ကဗျာ

လေးကို ကျွန်တော် သတိရလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တော့ . . .

ဟော့ဒီလောကကြီးထဲမှာ သီချင်းတစ်ပုဒ်
လောက်တောင် သီဆိုခွင့် ရင်ဖွင့်ခွင့်မရဘဲ ချောင်ကပ်
ကွယ်ပသွားရတဲ့ အချစ်တွေ အများကြီးပါပဲ။

အဲဒီအများကြီးထဲမှာမှ . . .

ကျွန်တော့်ရဲ့ချစ်ခြင်းတစ်ခုလည်း အခြေ
အနေ ရေတိမ်အောက်မှာ နစ်မြုပ်သွားရတော့မှာပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ . . .

ရုပ်ရှင်မင်းသမီး သက်သက်စိုးဟာ . . . မကြာ
ခင်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ့်သူ
ဖြစ်ပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ . . . ကျွန်တော်ဟာ

ဟိုး . . . လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လ၊ များစွာကတည်းက . . .
(သက်သက်စိုး နာမည်မကြီးခင်ကတည်းက) သူ့ကို

www.burmeseclassic.com

ချစ်မြတ်နိုးစိတ် တိုးတိတ် ကြိတ်မှိတ် ခံစားခဲ့ရသူ တစ်ယောက်မို့ပါ။

မမိုးမိုးသာ မသေဆုံးသေးဘူးဆိုရင် . .

အနည်းဆုံးတော့ သက်သက်စိုးဟာ . . .

သူ့ကို ချစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်၊ သူ . . .

နှစ်သက်တဲ့ ကဗျာဆရာ “ဥတ္တရ” လည်း ဖြစ်တဲ့

ကျွန်တော့်ရင်ထဲက စကားတွေကို ကြားသိတော့မှာ

ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ . . . သိတဲ့အတိုင်းပဲ။

လောက, . . . ဆိုတဲ့ ဇာတ်ဆရာကြီးက

အချစ်ကို အကြောင်းပြုပြီး လူတော်တော်များများကို

လွမ်းတတ်အောင် လွမ်းရအောင် ဖန်တီးခဲ့တယ်လေ။

သီချင်းဆိုတာ သီဆိုရင် အသံထွက်လာရ
စမြဲပါ။

အချစ်ဆိုတဲ့ သီချင်းကတော့ ရင်ထဲက သီဆို
နေမိသမျှ ဘာအသံမှ ထွက်မလာတဲ့အပြင် ရင်ခွင်ကို
မီးတောက်စေပြန်တယ်။

မီးဆိုတာ အလျှံတညီးညီး၊ တဟည်းဟည်းနဲ့
တောက်လောင်ဟုန်းထစေခဲ့ပေမယ့် ရင်တွင်းမှာ
ကျွမ်းတဲ့ မီးကတော့ . . . ဟုန်းဟုန်းထခွင့်မရှိ။
အလျှံတညီးညီး ကြီးမားခွင့်မရှိ။ အသံတဟည်းဟည်း
မြည်ဟိန်းခွင့်မရှိ။ အဲဒါကြောင့် . . .

မျိုသိပ်ခြင်းဆိုတာ

အချစ်ရဲ့ . . . ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများလားလို့
လောကကြီးကို အော်ဟစ်မေးမြန်းလိုက်ချင်တယ်။

အချစ်သီဆိုရာသီချင်း

မောင်လှမျိုး [ချင်းချောင်းခြုံ]

၁၉၉၃

(၂)

အဲဒီအချိန်အခါတုန်းက ကဗျာဆရာ ဥတ္တရ
ဆိုတာလည်း ကဗျာလောကရဲ့ တကယ့်အက်တမ်
သေးသေးလေး တစ်ခုပါ။ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ဂေလင်
ဖြစ်ဖို့ ကျပြန်တော့လည်း ရုပ်ရှင်/ဗီဒီယို ကုမ္ပဏီတွေ

ဆီတို့ တိုက်တိုင်သွားပြီး ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းလေး
တွေ သွားပြ၊ သူတို့အပ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကို ဆယ်ခါ
တစ်ခါ လက်ခံ ညွှန်းခွဲနေရတဲ့၊ နာမည်မရသေးတဲ့
အချိန်ကာလ၊ ပါ။

အဲဒီ အချိန်အခါတုန်းက၊ ပါပဲ။

ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုသရုပ်ဆောင် သက်သက်စိုး ဆို
တာလည်း လက်ညှိုးညွှန်ရာ ငွေမဖြစ်သေးတဲ့ အချိန်ပါ။
သူလည်း . . . သူချစ်တဲ့ အနုပညာအတွက် ရုန်းထ၊
ကြိုးပမ်းနေဆဲအချိန်ပေါ့။

အဲဒီနေ့ကလေးကို ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်။
ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကျော်

www.burmeseclassic.com

သိန်းက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ . . . ဇာတ်ညွှန်းတစ်ပုဒ် လာ
 အပ်တဲ့ အချိန်။ သက်သက်စိုးနဲ့ သူ့မိခင်တို့ ရောက်လာ
 ကြပါတယ်။ သူကလည်း ကုမ္ပဏီကို သရုပ်ဆောင်ခ
 လာထုတ်တဲ့အချိန်ပါ။ {အခုလက်ရှိ အခြေအနေက
 တော့ . . . သူ့ သရုပ်ဆောင်ခ (အနုပညာကြေး) ကို
 ကုမ္ပဏီတွေက သူ့ဆီကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွေးပေး
 နေရတဲ့ အချိန်အခါ အခြေအနေ ရောက်နေပြီလေ။}

သက်သက်စိုး သိပ်လှတယ်ဆိုတာ . . .
 အားလုံး သိပါတယ်။ သူ သိပ်လှတယ်ဆိုပေမယ့် . . .
 ကျွန်တော် သူ့ကို တစ်ချက်ပဲ ငဲ့ကြည့်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီ
 ငဲ့ကြည့်ဖူးခဲ့တဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလေးဟာ ကျွန်တော့်
 ရင်ထဲမှာ . . .

တစ်သက်စာ အလွတ်ကျက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

“ဒါ . . . သက်သက်

သရုပ်ဆောင်မယ့် ဇာတ်လမ်းကို

ဇာတ်ညွှန်းခွဲတဲ့ . . . ဝေဇင်တဲ့”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို သက်သက်စိုးက ပြုံးပြနုတ်ဆက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ပြုံးပြနုတ်ဆက်ပါတယ်။

အဲဒါ . . . ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်သက်စာ တဒဂ်

အချိန်ကာလလေး တစ်ခုပါ။

ဒါပေမဲ့ . . . ဘယ်တော့မှ မမေ့တဲ့ နေ့

ကလေး တစ်နေ့ပါပဲ။

တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ . . . အောင်မြင် ကျော်ကြား
တဲ့ သရုပ်ဆောင်မင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်
ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

... သက်သက်စိုးဟာ ရုပ်လှတာ တစ်ခုတည်းတွင် မဟုတ်ပါဘူး။

စကားသံလေးက, အစ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပါတယ်။

တခြားသရုပ်ဆောင်တွေလို မင်းသမီးတစ်ယောက်လို မနေထိုင်ပါဘူး။ ချစ်စရာ ... ကလေးငယ်လေး

တစ်ယောက်လို ပြောဆိုနေထိုင်တတ်သူပါ။ မျက်နှာလေးကိုက သိပ်လှတာပဲဆိုတဲ့ အရည်အသွေးအပြင်

ချစ်စရာ ကရုဏာသက်စရာ ဖြစ်နေစေတဲ့ မျက်နှာမျိုးလေးပါ။ ပြီးတော့ ... သူက အချိန်တိုင်း ကြိုးစား

နေတဲ့သူလို့ ကျွန်တော် မြင်တွေ့ ကြားသိနေရပါတယ်။

ကျွန်တော်က . . . ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ . . .

ဝေဇင်အဖြစ်သာ လူတွေကို အသိပေးထားပြီး ကဗျာဆရာ “ဥတ္တရ” အဖြစ်ကိုတော့ လျှို့ဝှက်စွာ မြတ်နိုး

သိမ်းဆည်းထားဖြစ်သူပါ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရရင် ဇာတ်ညွှန်းရေး

၂၁၀ မောင်လှမျိုး [ချင်းချောင်းခြံ]

တာ ငွေလိုချင်လို့ပါ။ ဇာတ်ညွှန်းရေးတဲ့ “ဝေဇင်” ဆိုတဲ့ စိတ်က မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ ဒါရိုက်တာ၊ ထုတ်လုပ်သူတွေအပေါ် ဦးနှိမ်ငဲ့တွားဖို့ ဝန်မလေးဖြစ်ပေမယ့် ကဗျာဆရာဥတ္တရ ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ကတော့ ဘာကိုမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဦးမညွတ်တတ်တဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်မျိုးပါ။

ချစ်တဲ့ ကဗျာလေးတွေကို နောက်ဆံမတင်းဘဲ ဖွဲ့နွဲ့နိုင်ဖို့ ဇာတ်ညွှန်းရေးသူဘဝနဲ့ စိတ်တစ်ဝက်ကို ရောင်းစားခဲ့ရသူပဲ ဆိုပါတော့။

“ကျော်သိန်း”

“ဘာလဲ”

“ငါ . . . သက်သက်စိုးနဲ့”

ရိုက်ကွင်းမှာ နေ့တိုင်း . . .
တွေ့တယ်”

“အဲဒါ . . . ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး . . . ငါ
သူ့ကို ချစ်တယ်”

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး . . .
ဆိုတာ မင်း . . . ဘာကို ပြော
တာလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ . . .
မင်းက နိဒါန်းမချီဘဲနဲ့ ငါ . . .
သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာကြီးက
. . . မနူးညံ့လွန်းလို့ ပြောတာ”

“ချစ်တယ်လို့ ပြောတာ
နူးညံ့ဖို့ လိုလို့လား”

“လို့ မလိုတော့ မသိဘူး။

ဘယ်မှာတွေ့တယ်၊ ရင်ထဲမှာ

ဘယ်လိုဖြစ်တယ်၊ ဘာကို ဘယ်

လို ခံစားရတယ်၊ အဲဒါကြောင့်

ရင်ထဲမှာ ချစ်မိလာတယ် . . .

ဘာ . . . ညာပေါ့။

အခုတော့ . . .

မင်းဟာက . . .

သက်သက်စိုးနဲ့ ရိုက်ကွင်း

မှာ နေ့တိုင်းတွေ့တယ် . . .

တဲ့။

ငါ . . . သူ့ကို ချစ်တယ်

. . . တဲ့။

ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

ကျွန်တော် ပြုံးနေမိတယ်။

ကျော်သိန်းက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး . . .

“မင်းဟာ . . .

တောသားတစ်ယောက်
ရည်းစားစကားပြောသလို ဖြစ်
နေတယ်”

“ဘယ်လို ဖြစ်နေလို့လဲ”

“မအေးသာ . . . ဆိုတဲ့
ကောင်မလေးကို ချက်ကြီးဆိုတဲ့
တောသားက, ရည်းစားစကား
ပြောဖို့ စကားစ,တယ်။

ဘယ်လို စကားစသလဲ
ဆိုတော့ . . . အေးသာရယ်
. . . လ,မင်းကြီးက သာလိုက်တာ
. . . တဲ့။ အေးသာက ပြန်မေး
တယ်။ လ,မင်းကြီး သာတော့

ဘာဖြစ်လဲတော့ . . . တဲ့။

ချက်ကြီးက . . . အပိုင်ပဲဆိုပြီး

တစ်ခါတည်း ပြောချလိုက်တယ်။

လမင်းကြီးသာတော့ . .

နင့်ကို ငါ ချစ်တာပေါ့ . . . တဲ့”

ကျော်သိန်းစကားကြောင့် ကျွန်တော် . . .

ရယ်မောမိတယ်။

ကျွန်တော် အရယ်ရပ်တဲ့အခါ . . .

ကျော်သိန်းက . . .

“ချက်ကြီး တကယ် ပြော

ချင်တာက လ,မင်းကြီး သာ

သလိုပဲ ငါ့ဘဝမှာလည်း သာ

ယာတဲ့ လ,ရောင်လေးတစ်ခု

တော့ ရှိချင်တယ် . . အေးသာ

ရယ်။ အဲဒီ လရောင်လေးသာ

www.burmeseclassic.com

နင်ဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ . .

ဆိုတာမျိုးက၊ စ၊ပြီး ပြောရမှာ။

ပြောချင်လေ ကြီးသွား

တော့ . . .

အေးသာရယ် လ၊မင်းကြီး

က သာလိုက်တာ။ သာတော့

ဘာဖြစ်လဲတော့။ သာတော့

နင့်ကို ငါချစ်တာပေါ့ . . . ဆို

တာမျိုး ဖြစ်သွားရော”

“ငါ . . . အဲဒီလို ဖြစ်သွား

လို့လား”

“ဖြစ်သွားတာပေါ့။ မင်း

သက်သက်စိုးကို နီးနီးကပ်ကပ်

မြင်မြင်ချင်း ရေရေလည်လည်

အေးချမ်းတယ်ကွာ . . . တဲ့။

မင်း . . . ငါ့ကို ပြောဖူးတယ်။

နောက် . . . မင်းနဲ့ သူ

ရိုက်ကွင်းမှာ နေ့တိုင်း ကြုံရ

တယ်။ တစ်ဆင့်ချင်း မင်း ငါ့ကို

ရင်ဖွင့်ရမှာပေါ့။ အခုတော့ . .

မင်းက ချက်ကြီး ရည်းစားစကား

ပြောသလိုပဲ . . . ဒုန်းတိကြီး”

“ချစ်တာကို ချစ်တယ်လို့

တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်ရုံနဲ့

မပြည့်စုံဘူး ထင်တယ် . . .

ဟုတ်လား . . . ဧကျာ်သိန်း”

“ဟုတ်တယ် . . . မင်း

ကဗျာဆရာပဲ။ မင်း ပိုသိမှာပါ”

“ငါ . . . သိတယ်။

စကားလုံးလှလှလေးတွေ၊

နားဝင်ချိုမယ့် ဝေါဟာရလေး
တွေ လိုအပ်လိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့ . . . ငါက သူ့
အမြင်မှာ ဇာတ်ညွှန်းရေးနေတဲ့
ကောင်ကွ။ သူ . . . ငါ့ကို
ဘယ်စိတ်ဝင်စားပါ့မလဲ။ အဆင့်
ချင်း မတူဘူးလေကွာ”

“မင်းသမီးနဲ့ လူရွှင်တော်
တောင် ညားကြသေးတာပဲ။
မင်းအတွက် အားငယ်စရာ မလို
ပါဘူး”

“ငါ . . . အားမငယ်ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ . . . သူ ကြိုးစားနေတဲ့
အချိန်၊ ငါ ကြိုးစားနေတဲ့ အချိန်
မှာ ငါ့စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူ

စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွား
မှာ စိုးတယ်။

ငါ . . . ဘယ်လောက်
ကြိုးစားကြိုးစား၊ နာမည်ကြီးတဲ့
ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာပဲ ဖြစ်ဖို့ ရှိ
တယ်။ သူက . . . ကြိုးစားရင်
ကြိုးစားသလောက် အောင်မြင်
ကျော်ကြားမယ့်သူ။ သူက၊ အား
လပ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်တတ်ရင်
ဟောင် သူ့ စိတ်ကူးထဲမှာ . . .
ငါ ပါမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့ . . .

မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ငါ . . . ရင်ဖွင့်ချင်
တယ်”

“ဘယ်မှာ ဖွင့်မှာလဲ”

“မင်း ရှေ့မှာ။

ပြီးတော့ . . .

ငါ့ကဗျာတွေထဲမှာ”

“ကောင်းတယ် . . . မင်း

ပြောချင်တာ ပြော၊ ငါ . . .

နားထောင်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ၊ ငါ . . . ပြော

တော့မယ်၊ မင်း ခံစားပေး”

ကျော်သိန်း ခေါင်းညိတ်တယ်၊ မျက်လုံးလေး

စင်းပြီး နားထောင်ပေးတယ်။

“အခုအချိန်မှာ . . .

သက်သက်စိုးကသာ ကိုဝေဇင်

. . . ရှင်ပြောချင်ရာပြော၊ ကျွန်မ

နားထောင်မယ်ဆိုခဲ့ရင် ငါ . . .

ရင်ထဲမှာ . . .

အာမှ မခံစားရအောင် နေရတာဟာ

ခံစားနေရတာထက် ဆိုးတယ်။

တစ်ခွန်းတည်းပဲ ပြောချင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ . . .

အဲဒီတစ်ခွန်းတည်းသော

စကားကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ

ပြောပစ်လိုက်ချင်တယ်။

ချစ်တယ် . . .

ချစ်တယ် . . .

ချစ်တယ် . . . လို့ ငါ့ ရင်

ပွင့်သွားတဲ့အထိ ပြောပစ်လိုက်

ချင်တယ်”

“မင်း . . . သူ့ကို ဘာဖြစ်

လို့ ချစ်ရတာလဲ”

“ရင်ထဲက သူ့အလိုလိုဖြစ်

သွားရတဲ့ စိတ်ကို ဘာဖြစ်လို့

ဒီလို ဖြစ်ရတာလဲ . . . လို့ ငါ

www.burmeseclassic.com

မစစ်ဆေးချင်ဘူး။

တခြားအကုသိုလ်စိတ်မျိုး
ဖြစ်ရင်တော့ ငါ . . . စမ်းစစ်
စစ်ဆေးမှာပေါ့။ အခုဟာက
အချစ်စိတ် ဖြစ်တာလေကွာ။

အကြောင်းပြချက် မရှိ
ဘူး။ ငါ့ရင်ထဲမှာ . . သူ ရောက်
နေတာကိုက၊ ငါ့ရဲ့ချစ်ခြင်းပဲ။
အဲဒီဖြစ်တည်မှုကို အဲဒီအဖြစ်
အတိုင်းပဲ တည်နေစေချင်တယ်။

ဦးနှောက်ယန္တရားထဲက
နေ လှမ်းပြီး မစမ်းသပ်ချင်ဘူး။
ငါ့ရင်ထဲမှာ . . . သူဖြစ်နေတာ
ကိုက အဲဒီဖြစ်ခြင်းဟာ ငါ့ရဲ့
ချစ်ခြင်းပဲ။ သူ့ရဲ့ဆံပင်ရှည်ရှည်

တွေကိုလည်း ငါ ချစ်တယ်။
အကျဉ်းချုပ်ပြောရရင် ဆံဖျား
ကနေ ခြေဖဝါးအထိ အားလုံး
ကို ငါ ချစ်တယ်။

လို့ချင် တပ်မက်နေတာ
မဟုတ်ဘူးနော်။ ပြုံးသမျှ ရယ်
သမျှ၊ လှုပ်ရှား ယိမ်းက၊သမျှ
အားလုံးရဲ့ ဖြစ်တည်နေခြင်းကို
ချစ်နေမိတာ”

ကျော်သိန်းက မျက်လုံးဖွင့်လျက် . . .

“ဟေ့ကောင် ဝေဇင်”

“ဘာလဲ”

“အဲဒါ . . . ဇာတ်ညွှန်း

ရေးဆရာ . . . ဝေဇင်ရဲ့ စကား

သံ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူ့စကားသံလဲ”

“ကဗျာဆရာ ဥတ္တရရဲ့

စကားသံတွေ”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်တယ်။

“ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ငါ . . .

ဝန်ခံမယ်၊ ငါ . . . သူ့ကို ကဗျာ

ဆန်ဆန်လေး ချစ်နေတာ။

တစ်ခုတော့ . . . လျှို့ဝှက်

ထားချင်တယ် ကျော်သိန်း”

“ဘာကိုလဲ”

“ဥတ္တရ . . . ဆိုတာ ဝေ

ဇင် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ဘယ်သူ

မှ မသိစေချင်ဘူး . . . နော်

. . . သူငယ်ချင်း”

ကျော်သိန်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဥတ္တရက မာနကြီးတယ်
 ကွ။ သူ့ကဗျာတစ်ကြောင်းကို
 မင်း တစ်ချက်ထိရင် စီးချင်းထိုး
 ပစ်ချင်တဲ့ ကောင်။ ဝေဇင်ဆိုတဲ့
 ကောင်က မာန မရှိဘူး။ မာနကို
 ရောင်းစားနေတဲ့ကောင်။ ဒါရိုက်
 တာက သူ့စကားလုံးကို ပြင်ခိုင်း
 လည်း ပြင်ပေးလိုက်တာပဲ။ မင်း
 သားမင်းသမီးက ပြင်ခိုင်းရင်
 လည်း ပြင်ပေးလိုက်တာပဲ။

ဝေဇင်ဆိုတဲ့ အဲဒီ ဇာတ်
 ညွှန်းကောင်ကို ဥတ္တရက သိပ်
 မုန်းတာကွ။

အဲဒါကြောင့် . . . ဥတ္တရ
 ဆိုတာ ဝေဇင် . . . ပါလို့ လူသိ

သွားမှာ ငါ . . . သိပ်ရှက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ . . . ဝေဇင်ကရော . .

ဥတ္တရက,ရော . . . သက်သက်

စိုးကို သိပ်ချစ်တာတော့ အမှန်

ပဲ”

ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ကျော်သိန်း တဟား

ဟား ရယ်မော၏။ ကျွန်တော် မရယ်မောဖြစ်။

၁၉၉၇

(၃)

“ဥတ္တရ” . . . ဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်
ရဲ့ ကဗျာစာအုပ်တွေ လူတော်တော်များများ ခံစား
ထွေးပိုက်လာကြတာ။ “ဝေဇင်” ဆိုတဲ့ ဇာတ်ညွှန်းရေး
ဆရာ . . . ဝေဇင်ရဲ့ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ညွှန်းတွေ လူသိ

အားလာတာ။ ပြီးတော့ . . . ကျွန်တော့်မျက်လုံးမှာ မျက်
မှန် (ဒီဂရီ မထူ မပါး) တစ်လက် တပ်ဖြစ်လာရတာက၊
လွဲရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ တိုးတက်အောင်မြင်မှုဟာ သိပ်
ကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

ချစ်သောသက်သက်စိုးရဲ့ အောင်မြင် ကျော်
ကြားမှုကတော့ အထည်ဝါဆုံး၊ အခမ်းနားဆုံး၊ အကြီး
ကျယ်ဆုံးအထိ ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီ။

ပီတိ . . . ဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။

ချစ်ခြင်းနဲ့အတူ (ချစ်သော သူ့အတွက်) . . .

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပီတိ . . . ဆိုတဲ့ ဂီတ
တစ်ခု ပူးပေါင်းပြီး တိတ်တဆိတ် သီဆိုကျူးရင့်နေရ
တယ်။

ကုမ္ပဏီ တော်တော်များများ၊ ဒါနိုက်တာ
တော်တော်များများ၊ မင်းသမီး တော်တော်များများနဲ့
ဇာတ်ညွှန်းအတူတူ ရေးဖြစ်နေရင်းက သက်သက်စိုးနဲ့

ကြုံဆုံရမယ့် ဇာတ်ညွှန်းမျိုးကို ရေးရပြီဆိုရင် အဲဒါ
... ကျွန်တော့်ရဲ့ အပျော်ရွှင်ဆုံး အချိန်နာရီများပါပဲ။

ကျွန်တော် ...

ဘယ်လောက်အထိ ရူးသွပ်သွားခဲ့သလဲ ဆိုရင်
“သက်သက်စိုး” ပါဝင်တဲ့ ဝီဒီယိုဇာတ်ကားတစ်ကားမှာ
ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခန်းအတွက် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ပြီး သရုပ်
ဆောင်မိခဲ့တဲ့ အထိပါပဲ။

သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် လိုအပ်နေတဲ့
အချိန်မှာ အဲဒီသရုပ်ဆောင် ရောက်မလာတဲ့အတွက်
သက်သက်စိုး ထိုင်စောင့်နေရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်လို့
ကျွန်တော် ဝင်ရိုက်လိုက်တာပါ။

ဒါလိုက်တာအပါအဝင် တခြား လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကတော့ သူတို့ကို ကျွန်တော် ဝင်ရောက် ကူညီလိုက်တယ်လို့ ထင်သွားကြပါတယ်။

တကယ်တော့ . . .

ကျွန်တော် “ချစ်သော သက်သက်စိုး” ကို ကူညီလိုက်တာပါ။

“ငါ . . . သိပ်ပျော်ခဲ့တယ်ကွာ”

. . . လို့ ကျော်သိန်းကို စကားစလှိုက်တာနဲ့ ကျော်သိန်းက . . .

“ဘာလဲ . . . မင်း . . .

ရိုက်ကွင်းမှာ သက်သက်စိုးနဲ့

တွေ့ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။

“သူနဲ့အတူ သရုပ်ဆောင်

ခဲ့တယ်ဆို၊ အဲဒါကြောင့်ကော

မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ . . . အဲဒါဆို မင်း

ပြောပြမှ ငါ သိရတော့မယ်၊

မင်းဘာသာပဲ ပြောပြ”

ကျော်သိန်းက အပြင်စီးပွားရေးသမား တစ်
ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ . . . စာပေနဲ့ တခြား အနုပညာ
ရင်ခုန်မှုတိုင်းကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ ကူပြီး ခံစားပေးလေ့
ရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ။

သူ့ဟန်အမူအရာအတိုင်း ကျွန်တော်ပြောမယ့်
ကောင်းတွေကို နားထောင်ဖို့ သူ့မျက်လုံးတွေ မှေးထား

လိုက်ပြန်တယ်။

“ဒီနေ့ သူ့လက်ထဲမှာ . . .

ဥတ္တရရဲ့ “ကြိုးဝိုင်း” ဆိုတဲ့ ကဗျာ
စာအုပ်လေးကို ငါ တွေ့ခဲ့ရတယ်”

ကျော်သိန်းက မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ . . .

“မင်း . . . လက်ဆောင်

ပေးလိုက်လို့လား”

“မပေးဘူး၊ သူ့ဘာသာ

ဝယ်ထားတာ၊ ငါ . . မေးကြည့်

တယ်၊ ဥတ္တရရဲ့ ကဗျာတွေကို

သူ အရမ်းကြိုက်တယ် . . . တဲ့၊

ထွက်သမျှ ဝယ်ဖတ်တာ . . တဲ့”

မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ကျော်သိန်းက . . .

“အဲဒါနဲ့ပဲ မင်းက သိပ်

ပျော်သွားခဲ့တာပဲလား”

“အင်းပေါ့ . . . ပျော်တာ
ပေါ့”

“ဥတ္တရရဲ့ အနုပညာကို
သက်သက်စိုး ချစ်တာနော်၊
ဥတ္တရကို ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊
အဲဒါကို မင်း . . . တွေးထား၊
သိပ်မပျော်သင့်ဘူး”

“နည်းနည်းလေးတော့
ပျော်ပါရစေကွာ”

“ပျော်စေကွာ။

ဒါပေမဲ့ . . . မင်း ကြေကွဲ
ရလိမ့်မယ်နော်၊ ဟိုက . . . အ
အောင်မြင်ဆုံး မင်းသမီး၊ မင်းက
. . . သာမန် ကဗျာဆရာ၊ အင်း
. . . ငါ တွေးမိတယ်ကွာ၊ ကဗျာ

ဆရာ . . . ကဗျာဆရာနဲ့ လူ
 တွေက, ခေါ်ဝေါ်နေကြတာ၊
 တကယ်တော့ ကဗျာဆရာတွေ
 ရဲ့ ဘဝ . . . , နှလုံးသား, အစိတ်
 အပိုင်းတိုင်းဟာ ပြင်ပမှာ သူတို့
 ရဲ့ ကဗျာတွေလို ကဗျာမဆန်ကြ
 ဘူး။

သိပ်ကြမ်းတယ်။ သိပ်ပြီး
 . . . ကြေကွဲစရာကောင်းတယ်။
 အဲဒါ . . . ဟုတ်နိုင်သလား”
 ကျွန်တော် . . . သက်ပြင်းချလိုက်မိတယ်။

“ကျော်သိန်းရာ . . . မင်း
 စကားကြောင့် ငါ့ရင်ထဲမှာ မော
 သွားပြီ။

ဟုတ်တယ်။

ကဗျာဆရာတွေရဲ့ဘဝက
အမောတွေချည်းပဲ။ ငါ့ကိုယ်ငါ
တောင် ငါ ပြန်ပြီး သနားချင်လာ
ပြီ”

“သနားပစ်လိုက် ဝေဇင်။

ငါက . . . မင်းကို သနား
နေတာ ကြာလှပြီ။ သက်သက်
စိုး မအောင်မြင်ခင်က မင်း . . .
သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုကတည်းက
မင်းကို ငါ . . . သနားနေခဲ့ရ
တာ။

တကယ်ဆိုရင် မင်း . . .
သူနဲ့ နီးစပ်ဖို့ ဇာတ်ညွှန်းရေး
ဆရာ မဖြစ်သင့်ဘူး။ ရုပ်ရှင်
မင်းသား လုပ်ရမှာ”

၂၀၀၀

“အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး
ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရ
မှာလဲ၊ မင်းကိုယ်မင်း ရုပ်မချော
ဘူးလို့ ထင်နေလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါက . . .
အောင်မြင် ကျော်ကြားခြင်းကို
မလိုချင်ဘူး၊ ကဗျာဆရာ ဖြစ်နေ
ရခြင်းကိုပဲ မြတ်နိုးတယ်။

ကဗျာဆရာဆိုတာ လူ
တွေရဲ့ နှလုံးသားထဲကို တိတ်
တိတ်လေး ဝင်ရောက်ခိုနားခွင့်
ရတဲ့ မှော်ဆရာတစ်ဦးပဲ။ ငါ
. . . အဲဒါကိုပဲ လိုချင်တယ်”

ရင်မမောတော့ပါ။

ဒါပေမဲ့ . . .

ရင်ထဲမှာ နှင့်သွားခဲ့ရတယ်။

(၄)

“ကိုဝေဇင်က ကဗျာကွေ

ကြိုက်တတ်သလား”

သက်သက်စိုးရဲ့ မေးခွန်းလေးကို ကျွန်တော်

လိမ်လည်ပြီး ဖြေလိုက်မိတယ်။

“ကဗျာနဲ့ ကျွန်တော် မနီး

စပ်ဘူးဗျ။

ဇာတ်လမ်းတွေ . . .

ဇာတ်ညွှန်းတွေ . . .

စကားလုံးတွေ . . .

ကင်မရာဝပ်တွေပဲ တွေး

နေရတော့ ကဗျာဆိုတာကို

ကြိုက်ချင်ပေမယ့် မနီးစပ်ဘူး

ဖြစ်နေတယ်။

မဂ္ဂဇင်းတွေ ဘာတွေမှာ

ပါတဲ့ ကဗျာတွေကိုတော့ ကြုံရင်

ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။”

“ကဗျာ ကြိုက်လားလို့

တော့ဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့

မေးရတာလဲ” မိလိပုဂံ ဦးဌာတမိပီ

“ကျွန်မက ကဗျာကို သိပ်
 ချစ်တာ၊ အထူးသဖြင့် ကဗျာ
 ဆရာ - ဥတ္တရရဲ့ ကဗျာတွေကို
 အရမ်းကြိုက်တယ်။ သူ့ကို . . .
 အကြိုက်ဆုံးဆိုပါတော့။

နောက်ပြီး . . .

ကျွန်မ သတိထားမိတာ
 က ကိုဝေဇင်ရဲ့ ဇာတ်ညွှန်းတွေ
 ထဲက တချို့စကားလုံးလေးတွေ
 က သိပ်ကဗျာဆန်တာပဲ။ အဲဒါ
 ကြောင့် ကဗျာတွေ ဘာတွေများ
 ရေးဖူးသလား . . . လို့ မေးကြည့်
 တာ”

“မရေးဖူးပါဘူး”

ပြုံးရင် ကျွန်တော် ဖြေလိုက်ရတယ်။

“ကိုဝေဇင် . . . ကဗျာ
ရေးကြည့်ပါလား၊ ဖြစ်နိုင်မယ်
ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်မှ မရေးတတ်
ဘဲ”

“ကဗျာဆန်တဲ့ အတွေး
အခေါ် စကားလုံးမျိုးတွေကို
တောင် ဇာတ်ညွှန်းထဲမှာ ထည့်
ရေးနိုင်တာပဲ၊ ရေးကြည့်ရင် ဖြစ်
မှာပါ”

“ကျွန်တော် . . . ကဗျာ
ဆရာ မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကဗျာဆရာတွေက . . .
ဆင်းရဲတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဆင်းရဲတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဆင်းရဲတော့ လူစာထင်

သေးတာပေါ့”

သက်သက်စိုးက လှလှလေး ခေါင်းခါရင်း

နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး . . .

“စာထင်သေးတဲ့ လူတွေ

ထဲမှာ ကျွန်မ၊ မပါဘူးလေ၊

ကျွန်မလို လူမျိုးတွေ အများကြီး

ရှိနိုင်တာပေါ့”

“အင်း . . . အားတက်

စရာပဲ၊ ကျွန်တော် ကဗျာရေးဖြစ်

တဲ့နေကျရင် မသက်သက်စိုးကို

အရင်ဆုံး အသိပေးမယ်”

သူ ပြုံးတယ်။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေသာ ကင်မရာတစ်လုံး

ဆိုရင် အဲဒီအပြုံးကို အနီးကပ်ရိုက်ချက်နဲ့ တစ်သက်စာ
ရိုက်ယူထားမိမှာပါပဲ။

အခုတောင် . . . သူ့ရဲ့ အဲဒီ အနီးကပ်အပြုံး
လေးရဲ့ အေးမြမှုတွေ မျက်လုံးက တစ်ဆင့် နှလုံးသား
ထဲကို စိမ့်ဝင်သွားတာ သူ . . . မသိလိုက်ဘူး။

“ကျွန်မ၊ စိတ်ထဲမှာ . . .

ကိုဝေဇင်ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုး
ပဲ”

မလုံခြုံအောင်၊ သူ . . . ပြောလိုက်သလိုပါပဲ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ . . .

ကျွန်တော် ဘယ်လို ဖြစ်နေလို့
လဲ”

“ကိုဝေဇင်က . . . ဇာတ်

ညွှန်းရေးဆရာ တစ်ယောက်နဲ့

မတူဘူး။

ကဗျာဆရာလစ်ယောက်
နဲ့ တူနေတယ်”

“ဪ... မသက်သက်
စိုးရယ်... ကဗျာဆရာလည်း
စာပေသမားပဲ၊ ဇာတ်ညွှန်းရေး
တဲ့သူလည်း စာပေသမားပဲ၊
နေပုံထိုင်ပုံ ပြောဆိုပုံ တစ်ခုခု
တွေ့တူနေတတ်ကြမှာပေါ့”

“အဲဒီလိုတူတာမျိုးကို ဆို
လို့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုဝေဇင့်မှာ
အတွေးအမြင်တစ်ခုခု သူတစ်
ပါးထက် ပို ရှိနေတာကို ကျွန်မ
နားထောင်ထားမိတယ်”

“ဘာကိုလဲ”
“အင်း... အများကြီးပဲ”

တနိုးကပ်ဆုံးတစ်ခု ပြောမယ်
နော်။

ဟိုတစ်နေ့က ရိုက်ကွင်း၊
မှာ ကျွန်မက မင်းသားနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်
ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်ရတယ်။
ကျွန်မက ခြေထောက်နှစ်ဖက်
ချိတ်ပြီ။ ထိုင်တယ်။

ဒိုင်ယာလော့ရပြီးတဲ့စာခါ
ရိုက်ခါနီးမှာ ကိုဝေဝေက ကျွန်မ
ကို နေပုံထိုင်ပုံ ပြောင်းဖို့ စာကြံ
ပေးတယ်။

မင်းသားရှိတဲ့ဘက်ကို ခြေ
ထောက်ချိတ်ပြီး မထိုင်ပါနဲ့
... တဲ့။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မက
မင်းသားဘက်ကို ခြေမချိတ်

www.burmeseclassic.com

တော့ဘဲ ခြေထောက် ပြောင်း၊
 ချိတ်လိုက်ပြီး ကိုဝေဝေကို . . .
 ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးတော့
 ကိုဝေဝေက . . .

ချစ်သူဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့
 အထွတ်အမြတ် . . . တဲ့၊ ခင်
 ပွန်းလောင်း . . . တဲ့။ ခင်ပွန်း
 ဆိုတာ မိန်းမသားတစ်ယောက်
 ရဲ့ အိမ်ဦးနတ်၊ အရှင်သခင်ပဲ
 . . . တဲ့။ အရှင်သခင်ရှိတဲ့ဘက်
 ကို ခြေချိတ်မထိုင်စေချင်လို့ပါ
 . . . တဲ့။

အဲဒီလို အတွေးအမြင်မျိုး၊
 ကျွန်မ၊ ဘယ်ဇာတ်ညွှန်းရေး
 ဆရာဆီကမှ မကြားဖူးဘူး။

ကိုဝေဇင် ပြောင်းခိုင်းတာ
 အဓိပ္ပာယ်လည်း ရှိတယ်။ ကဗျာ
 လည်း ဆန်တယ်။ ယဉ်ကျေးမှု
 လည်း ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို လူ
 တစ်ယောက်က ကဗျာဆရာလို
 အတွေးအခေါ်မျိုးတွေ ရှိနေနိုင်
 တယ်လို့ ကျွန်မ၊ ခန့်မှန်းကြည့်
 တာပါ။”

မြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့်ချင်မိတယ်။

မြင်တတ်လိုက်တာ . . . လို့ ရင်ထဲက တလှိုက်

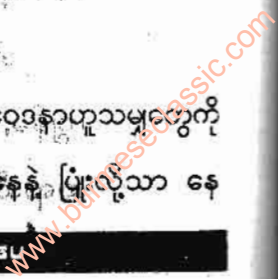
တလှဲ ပြောဆို ချီးမွမ်းလိုက်ချင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ . . .

ကျွန်တော် . . .

ဟန်အမူအရာက အစ ဝေဒနာဟူသမျှတွေကို

သိမ်းဆည်းထိန်းမတ်ထားတဲ့အနေနဲ့ ပြုံးလို့သာ နေ

လိုက်ရပါတယ်။

ရင်ထဲမှာတော့ . . .

သိပ်ချစ်ဇာတ် မသက်သက်စိုးရယ်။

(၉)

ဦးဇော်ကလေး နဲ့ ဇနီးမောင်နှံ ကိုယ်တိုင်
 စိုးရိမ်မိလိမ့် မိလိမ့်ဟုတ်ကဲ့ နားထောင်ရအောင်
 ပြောနေပါလိမ့်ကလေး လူတွေကလေး ... မိလိမ့်မိလိမ့်
 ပြောလားတဲ့ ဝိုင်းဝန်းကလေး ... အားလုံးကလေး ...
 ။ ဝေလင်ပြင်ပကလေး ... ။

။ ပြီးနောက် ဝေလင်ပြင်ပကလေး
 ။ ဝေလင်ပြင်ပကလေး ... ။

ပြင်ပကလေး လူတွေကလေး ...
 ကျွန်တော် ကတည်းက “ ဥတ္တရ ” ပါ။
 မသိက်သက်စိုးမိ က အကူအညီ တစ်ခု
 တောင်းချင်တဲ့ အတွက် ဒီစာကို မိတ်ကပ်
 လိမ်းတဲ့ မမိုးမိုးက တစ်ဆင့် လူကြူပါးလိက်

www.burmeseclassic.com

(၁)

ရပါတယ်။

မမိုးမိုးကတစ်ဆင့် အကူအညီ
တောင်းရတဲ့အတွက်လည်း စိတ်မဆိုးဖို့
ကျွန်တော် . . . နူးညွတ်စွာ တောင်းပန်ပါ
တယ်။ ကျွန်တော် . . . လူကိုယ်တိုင်လာပြီး
အကူအညီ တောင်းချင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ . . .

ကျွန်တော် လူတော မတိုးလို့ပါ။
ကျွန်တော် လူတွေကို ချစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ . . .

လူတွေနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ နေချင်ပါ
တယ်။ အထူးသဖြင့် မသက်သက်စိုးလို
သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီက
အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်ရုံနဲ့ အနားကို
လာရလောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော် . . .

လူဝင်မဆန်ပါဘူး။

လိုရင်းကို ပြောရရင် . . .

“အစိမ်းရောင် နှင်းဆီ” ဆိုတဲ့ ကဗျာ
စာအုပ်တစ်အုပ် ကျွန်တော် ထုတ်ဖို့ရှိပါ
တယ်။

ကောင်မလေးတစ်ယောက် “အစိမ်း
ရောင် နှင်းဆီပန်း” လေး တစ်ပွင့်ကို ကိုင်ပြီး
ပြုံးနေတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ ကဗျာစာအုပ်ရဲ့
မျက်နှာဖုံးအဖြစ် အသုံးပြုချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကဗျာစာအုပ်အတွက် ကျွန်
တော်လိုချင်တဲ့ အပြုံးမျိုးဟာ မသက်သက်စိုး
ရဲ့ အပြုံးမျိုးပါ။ အဲဒါကြောင့် . . .

ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မသက်သက်စိုး
ကိုယ်တိုင် နှင်းဆီပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို နှစ်
သက်သလို ကိုင်ပြီး ပြုံးနေတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ

သောက်ကို မမိုးမိုးကတစ်ဆင့် ကူညီပေးပို့
စေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် . . . တကယ်
လိုချင်တဲ့ အကူအညီပါ။

စီးပွားရေး မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ခံစားမှု
သက်သက်အတွက် အကူအညီတောင်းခြင်း
ဖြစ်ပါတယ်။ မကူညီနိုင်ခဲ့ရင်လည်း . . .
ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်တာမျိုး၊ စိတ်
ဆိုးတာမျိုး ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော် မသက်သက်စိုးကို ကိုယ်
တိုင် လာတောင်းချင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ . . .

ကျွန်တော် ကဗျာဆရာပါ။

ကဗျာဆရာဟာ ကဗျာဆရာနေရာ
မှာပဲ နေချင်ပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် . . .

ကူညီပါ . . . လို့ပဲ ကျွန်တော် ပြော
ချင်ပါတယ်။

စိတ်အနှောင့်အယှက်တစ်ခုခု ဖြစ်
သွားခဲ့ရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။

လေးစားခင်မင်လျက်

ဥတ္တရ

ဒီ . . . ကမ္ဘာလောကမှာ သက်သက်စိုးကို
ကျွန်တော် သိပ်ချစ်နေခဲ့တာ ကျော်သိန်း တစ်ယောက်
ပဲ သိပါတယ်။ အခု . . . နောက်ထပ်တစ်ယောက် သိဖို့
ဖြစ်လာရပါတယ်။ အဲဒါကတော့ . . . သက်သက်မိုးရဲ့

အလှူနေ့တီးရှင် မမိုးမိုးပါပဲ။

လေး ငါး ခြောက်နှစ်စာ ရင်ထဲက ငွေ့သိပ် စကားတွေကို သက်သက်စိုး မသိအောင် မမိုးမိုးကို ကျွန်တော် ရင်ဖွင့်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ရင်ဖွင့်ပြော စကားတွေကြောင့် မမိုးမိုးဆီက ကရုဏာစိတ်တစ်ခုကို ကျွန်တော် ရပါတယ်။

“ခြောက်နှစ်လောက် ရှိပြီ
ပဲ၊ နင် . . . တော်တော်နေ
တတ်သားပဲ၊ နင်က . . . ကဗျာ
ဆရာ ဥတ္တရဆိုတာ နင် မပြော
ရင် ငါ . . သိပ်အံ့ဩမှာ မဟုတ်
ဘူး။

ဪ . . . ဝေဇင်ဆိုတဲ့
ကောင်လေး . . သက်သက်ကို
ချစ်နေတာ တော်တော်ကြာပြီပဲ။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီလောက်ပဲ ငါ . . . ခံစားရ
 မှာ။ အခု . . . ငါ အံ့ဩတာက
 သက်သက် သိပ်ကြိုက်တဲ့ ကဗျာ
 ဆရာ ဥတ္တရက နင်,ကိုယ်တိုင်
 ဖြစ်နေတာ။ အဲဒါကို . . . ငါ,
 အံ့ဩတယ်။ ရင်ထဲမှာလည်း
 မကောင်းဘူး။

နင် . . . ဘာဖြစ်လို့ . .
 “ကဗျာဆရာ ဥတ္တရ” ဆိုတဲ့ ဘဝ
 ကို ဖုံးကွယ်ထားရတာလဲ။ ငါ့ကို
 ပြောပြစမ်းပါ ဝေဇင်ရယ်”

“ကဗျာဆရာတွေက များ
 သောအားဖြင့် ဆင်းရဲတယ်ဗျ။
 ကဗျာရေးရင် ထမင်းမဝဘူး။

အဲဒါကြောင့် ထမင်းဝဝ၊

www.burmeseclassic.com

ကဗျာရေးချင်လို့ ကျွန်တော် . .

ကျွန်တော့်နာမည်အရင်း . . .

ဝေဇင်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဒီမှာ

ပိုက်ဆံ လာရှာနေတာလေ။

ကဗျာဆရာတိုင်းက ပိုက်

ဆံရှာရမှာ ရှက်တယ်။ အနု

ပညာကို ငွေကြေးနဲ့ လဲလှယ်ရ

တာကို ရှက်တယ်။ အဲဒီတော့

. . . ရှက်တတ်တဲ့ ကဗျာဆရာ

ဘဝကို ရှက်တတ်တဲ့နေရာမှာပဲ

တိတ်တိတ်လေး သိမ်းထားချင်

တယ်။

အခု . . . ဒီ . . . ငွေရှာ

မှာ မရှက်တဲ့ ဇာတ်ညွှန်းရေး

ဆရာ ဝေဇင်ဆိုတဲ့ ဘဝကိုတော့

လူမြင်ပါစေဗျာ။ ဒီ . . . အရှက်
မရှိတဲ့ မျက်နှာကို မြင်ချင်တဲ့သူ
မြင်ပေ့စေတော့။

ဥတ္တရဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာ
ဘဝကိုတော့ မာန်မာနအပြည့်နဲ့
ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ထားချင်တယ်။
ဝေဇင်ဆိုတဲ့ကောင်က . . . ဟို
မဂ္ဂဇင်းက အင်တာဗျူးလည်း
ပါလိုက်။ ဒီဂျာနယ်က ဓာတ်ပုံ
လာရိုက်လည်း ပါလိုက်နဲ့ . . .
အရှက်ကို မရှိဘူး။

ဥတ္တရဆိုတဲ့ ကောင်က
တော့ သူ့မျက်နှာကို တခြားလူ
တွေ မြင်ဖို့မပြောနဲ့။ သူ့မျက်နှာ
ကိုတောင် သူ . . . မြင်ချင်တဲ့

www.burmeseclassic.com

ကောင် မဟုတ်ဘူး။ မမိုးမိုး နား
လည်အောင် ပြောရရင် ဥတ္တရ
ကဗျာကောင်းကောင်း ရေးနိုင်
ဖို့။ ဝေဇင်က ပိုက်ဆံ ရှာပေးနေ
တာ”

မမိုးမိုး သက်ပြင်းချတယ်။ ပြီးမှ . . .

“နင်ဟာ . . . ဥတ္တရဆိုတာ
သက်သက်အပါအဝင် ဘယ်သူ
ကိုမှ မပြောဖို့ ငါ့ဆီက ကတိ၊
တောင်းမထားရင် ငါ . . .
သက်သက်ကို အကုန် ဖွင့်ပြောပြ
မိမှာပဲ။

သူသာ . . . အဖြစ်မှန်
သိသွားရင် ချစ်တဲ့ နင့်နှလုံးသား
ကိုရော . . . မာနကြီးတဲ့ ဥတ္တရ

www.burmeseclassic.com

ရဲ့ နှလုံးသားကိုရော သူ . . .
ခင်တွယ်သွားမှာ အမှန်ပဲ။

“အနုပညာကို ချစ်လို့ လူ
ကိုပါ ရောပြီးချစ်တာမျိုး ကျွန်
တော် မလိုချင်ဘူး မမိုးမိုး၊
နောက်ပြီး . . .

မိန်းကလေးတစ်ယောက်
က ယောက်ျားတစ်ယောက်
အပေါ် ကရုဏာသက်ပြီး ချစ်
လာတာမျိုးကို ကျွန်တော် မခံယူ
ချင်ဘူး။

ကျွန်တော် သက်သက်စိုး
ကို ချစ်ခဲ့တာဟာ သက်သက်စိုး
အဖြစ်ကိုပဲ ချစ်ခဲ့တာ။ သူ့အနု
ပညာကို ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။

သူ့ကို ချစ်မိပြီးမှ သူ့အနုပညာကို
လေးစားစိတ်၊ ချစ်ခင်စိတ် ဖြစ်
လာရတာ။

လူကို ချစ်ပြီးမှ သူ့ရဲ့ အနု
ပညာကိုပါ ကျွန်တော် . . .
လေးလေးစားစား ချစ်ခဲ့ရတာပါ။

ဥတ္တရကို . . . သူ . . .
ချစ်တယ်ဆိုခဲ့ရင်တောင် အဲဒါ
ဥတ္တရရဲ့အနုပညာကို ချစ်တာပဲ
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အနုပညာကို
ချစ်ပြီးမှ လူကို ချစ်တာမျိုးတော့
ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး။

ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ဗျာ . . .

အခု . . . ကျွန်တော် ဒီ
စာကို လက်ရေးဖျက်ပြီး ရေး

ထားတယ်။ မမိုးမိုး ပေးဖြစ်
အောင် ပေးပေးပါ။ လူပုံစံ မေး
ရင်လည်း မမိုးမိုး အဆင်ပြေ
သလိုသာ ကြည့်ဖြေလိုက်ပါ။

နောက်ပြီး . . .

ကျွန်တော်ဟာ “ဥတ္တရ”
ဆိုတာ ကျွန်တော့်ခွင့်ပြုချက်
မရဘဲ သူ့ကို လုံးဝ မပြောပါနဲ့
. . . လို့ ကျွန်တော် ထပ်ပြီး
တောင်းပန်ပါရစေဗျာ။

ကျွန်တော့်ကို ထပ်ပြီး
ကတိပေးပါ”

“ပေးပါတယ်ဟယ် . . .

စိတ်ချစမ်းပါ။ နင့်စကားတွေကို
ကြားရတာ ငါတော့ နင့်ဝှံ့

သနားနေပြီ ဝေဇင်ရယ်။ သက်
သက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံ မရ၊ရ အောင်
ငါပြောပေးမယ် သိလား”

ကျွန်တော် . . . ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

ခေါင်းတစ်ညိတ်အတွင်းမှာ ရင်ထဲက . . .

လှိုက်ခနဲ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့ ဝေဒနာတစ်ခုကို
ကျွန်တော် သတိထား ခံစားလိုက်ရတယ်။

အဲဒါ . . .

ရင်နှင့်အောင် ချစ်မိခဲ့ကြသူတွေရဲ့ ခံစားရလေ့
ရှိတဲ့ ဝေဒနာမျိုးလား . . . လို့ လောကကြီးကို မေး
ကြည့်ချင်တယ်။ (ဒါမှ မဟုတ်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို
နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့ဖူးကြတဲ့ လူ . . . အချင်းချင်း
ဆွေးနွေး မေးမြန်းကြည့်ချင်တယ်)။

ရင်နာရတာဟာ . . .

ရင့်နှင့်အောင် ချစ်မိခဲ့ကြလို့လား။

စဉ်းစားရင်း . . . မျက်ပန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်ရ
ပြန်တယ်။

(ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ . . . ဝေဇင် မျက်ရည်
ဝေ့တော့မှာကို ကဗျာဆရာ ဥတ္တရက မလိုလားပြန်ဘူး
တဲ့လေ)။

(၆)

“အစိမ်းရောင်နှင်းဆီ” ပန်း အတုလေးကို
အပြုံးလှလှလေးနဲ့ ကိုင်တွယ်ပြီး ရိုက်ပေးလိုက်တဲ့ သက်
သက်စိုးရဲ့ ဓာတ်ပုံ ကျွန်တော့်လက်ထဲကို ရောက်လာ
တယ်။ ကျွန်တော် အရမ်း ကြည်နူးသွားပါတယ်။

“ငါ . . . စကားမှားသွား
 သလားတော့ မသိဘူး။ မမိုးနဲ့
 ဆရာဥတ္တရနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့တာ
 လဲ . . . လို့ သက်သက်လည်း
 မေးလိုက်ရော ငါ . . . ဘယ်လို
 ပြောရမှန်း မသိတာနဲ့ ဝေဇင်
 ကတစ်ဆင့် စာနဲ့ အကူအညီ
 တောင်းခိုင်းတာ . . . လို့ ငါ
 . . . ပြောထားမိတယ်။ လူပုံစံ
 တွေ ဘာတွေ မေးရင် ငါ . . .
 ပြောပြတတ်မှာ မဟုတ်ဘူးဟ”
 ကျွန်တော် . . . သက်ပြင်းမောချရင်း . . .

“ကျွန်တော့်ကို မေးရင်
 လည်း ကျွန်တော် ကြည့်ကျက်
 ဖြေလိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့

လျှို့ဝှက်ချက်ကိုတော့ လုံအောင်
အစွမ်းကုန် ထိန်းပေးပါ မမိုးမိုး
ရယ်နော်”

“အေးပါ”

“ဒီလပိုင်းအတွင်း သူနဲ့
ကျွန်တော် ဆုံဖြစ်ဦးမှာ မဟုတ်
ဘူး၊ အူဝဲတို့နဲ့ ပြင်ဦးလွင်ကို
သွားရိုက်ရမှာ၊ ဇာတ်ညွှန်းက
မပြီးသေးဘူး၊ ဟိုရောက်မှ ဆက်
ရေးရမှာ၊ ပြန်လာရင် သူ . . .
ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခု မေးလိမ့်
မယ် ထင်တယ်”

မမိုးမိုးက မျက်ခုံးတန်းကို တွန့်ကွေး စဉ်းစား
လျက် . . .

“အင်း . . . မေးလိမ့်မယ်၊

ဘယ်မှာ နေတယ် . . . တို့၊ လူ
ပုံစံက၊ ဘယ်လိုပုံစံလဲတို့ မေးမှာ
အမှန်ပဲ”

ကျွန်တော်က . . .

“ကျွန်တော် . . . အဆင်
ပြေသလို ဖြေနိုင်မှာပါ။ ဒီကြား
ထဲမှာ . . . မမိုးမိုးက သူ ဘာ
မေးမေး ရေရေရာရာ မသိတဲ့
အတိုင်းပဲ နေလိုက်ပေါ့”

မမိုးမိုး ခေါင်းညိတ်တယ်။

ကျွန်တော် . . . သက်သက်စိုးရဲ့ ပြုံးနေတဲ့
. . . “အစိမ်းရောင် နှင်းဆီ” ဓာတ်ပုံလေးကို ကြည့်ပြီး
ရင်တွေ ခုန်နေရတယ်။

ပြင်ဦးလွင်မှာ ဝိဒီယိုဇာတ်ကားတစ်ကား ရိုက်
 အပြီး ရန်ကုန်ကို ပြန်။ ရန်ကုန်ရောက်ရောက်ချင်း သက်
 သက်စိုးရဲ့ အစိမ်းရောင်နှင်းဆီ ဓာတ်ပုံလေးကို ဒီဇိုင်း
 ဆရာဆီမှာ အပ်တယ်။ ဥတ္တရဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ . . . လို့
 ဒီဇိုင်းဆရာက စပ်စုသေးတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း
 လို့ပဲ ကျွန်တော် . . . ပြီးစလွယ် ပြောလိုက်တယ်။
 မင်းသမီး သက်သက်စိုးနဲ့ ဥတ္တရနဲ့ ရင်းနှီးလို့လား . . .
 ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ . . . ဆိုတာတွေ အထိ စပ်စု
 တယ်။ ကျွန်တော် စိတ်နည်းနည်း တိုသွားတာနဲ့ ကိုယ့်
 အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပါဗျာ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ မစပ်စု
 ပါနဲ့ . . . လို့ . . . ပြုံးပြီး ပြောခဲ့တယ်။

(အဲဒါ . . . ကျွန်တော့်အမှားပါပဲ)

(၇)

“ကိုဝေဇင်နဲ့ ဆရာ ဥတ္တရ

တို့က ရင်းနှီးကြလို့လား”

ရိုက်ကွင်းတစ်ခုရဲ့ သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခု အောက်

မှာ ကျွန်တော် သက်သက်စိုးမေးသမျှတွေကို မုသာဝါဒ

တွေနဲ့ ကာကွယ်နေရပြီ။

“ရင်းနှီးတယ်လို့ မဟုတ်
ဘူးဗျ။ သွားရင်းလာရင်း စကား
စပ်မိကြတာနဲ့ . . .

သူက . . .

မသက်သက်စိုးရဲ့ ဓာတ်ပုံ
တစ်ပုံ တောင်းချင်လို့ ကျွန်တော်
ကတစ်ဆင့် စာပေးခိုင်းလိုက်
တာ”

“ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်”

“နယ်မှာ . . .

ဘယ်နယ်ကလဲ ဆိုတာ

တောင် . . မေးမကြည့်ဖြစ်ဘူး”

အနားမှာ ထိုင်နေတဲ့ မမိုးမိုးက ကျွန်တော့်ကို

တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်တယ်။

“လူပုံစံက,ရော . . .

ဘယ်လိုပုံစံလဲ . . .

ကျွန်မ,ကို ပြောပြပါလား။

ကျွန်မ, သူ့ကို သိပ်မြင် ဖူးချင်နေ
တာ”

“သူလိုကိုယ်လို ပုံစံပါပဲ၊

ထူးထူးခြားခြား အကျင့်စရိုက်
တော့ မရှိဘူး”

“ကျွန်မအတွက် ထူးခြား

နေတယ် . . . ကိုဝေဇင်”

“ဘယ်လိုထူးခြားလို့လဲ

. . . မသက်သက်စိုးရဲ့”

“ကျွန်မ . . .

ညက ဘုရားရှိခိုးတယ်။

ပြီးတော့. . .

တရားထိုင်တယ်။ တရား
ထိုင်ပြီး မေတ္တာပို့ရင်း . . .

ဒီည . . .

အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မ၊
နှစ်သက်တဲ့ ကဗျာဆရာ ဥတ္တရ
ရဲ့ ရုပ်ကို မြင်ရပါစေ . . . လို့
ဆုတောင်းပြီး အိပ်တာ . . . ”

ကျွန်တော်က၊ ပြုံးလျက် . . .

“အဲဒီလို ဆုတောင်းပြီး
အိပ်တော့ မြင်ရလို့လား”

“မြင်တော့ မြင်ရတယ်။

အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်ရတာ။

ဒါပေမဲ့ . . .

အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မ၊
မြင်လိုက်ရတာ၊ ကဗျာဆရာ

www.burmeseclassic.com

ဥတ္တရကို မဟုတ်ဘူး၊ ကိုဝေဇင့်

ကို မြင်လိုက်ရတာ”

ကျွန်တော် မအံ့ဩဟန်နဲ့ နေရတယ်။

ပြီးတော့မှ . . .

“မသက်သက်စိုးက . . .

ဒီမနက် ကျွန်တော့်ကို

တစ်ခုခု မေးမယ် . . . လို့ တွေး

ပြီး အိပ်လိုက်လို့ အိပ်မက်ထဲကို

ကျွန်တော် ရောက်လာတာ

ဖြစ်မယ်”

“မဟုတ်ဘူး ကိုဝေဇင့်။

ကျွန်မက အဲဒီလို မတွေးဘူး၊

ဆရာဥတ္တရကို မြင်ဖူးချင်လို့ ဆု

တောင်းပြီး အိပ်တာ၊ ကိုဝေဇင့်

ကို ဘာကြောင့် အိပ်မက်ထဲမှာ

မြင်လိုက်ရတာလဲ။

ကိုဝေဇင်များ ကဗျာဆရာ

ဥတ္တရ ဖြစ်နေလို့လား . . .

အဲဒီလိုအထိ တွေးလိုက်

မိတာ”

“ကျွန်တော်သာ . . .

ဆရာဥတ္တရဆိုရင် . . .

မသက်သက်စိုးဆီ က ဓာတ်ပုံကို

စာရေးပြီး တောင်းပျဲမလား၊

ကိုယ်တိုင်လာတောင်းမှာပေါ့။

မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း . . .

ဒါလည်း . . . ဟုတ်တာပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ . . .

သူ့ကဗျာစာအုပ်မှာ ကျွန်မ

ဓာတ်ပုံလေး မျက်နှာဖုံးအဖြစ်
ပါခွင့်ရမှာကိုလည်း ကျွန်မက
တွေးပြီး ကျေနပ်နေတာ။

လူချင်းဆုံရင်တော့ . . .

ပြောပေးပါ ကိုဝေဇင်ရယ်။
ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်နေ
ပါတယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော်
ပြောလိုက်ပါ့မယ်။ တစ်ပါတည်း
ခေါ်လာခဲ့မယ် . . . မကောင်း
ဘူးလား”

သွားလှလှလေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းလှလှလေးတို့
လိုက်ဖက်ညီစွာ သူ . . ရယ်မောတယ်။

ကျွန်တော် အကြာကြီး ငေးကြည့်ချင်လိုက်

တာ။

“သူ . . . ဘယ်အရွယ်

လောက် ရှိပြီလဲဟင်”

ရုတ်တရက် မေးခွန်း။

ကျွန်တော် ချက်ချင်း မဖြေနိုင်။

“အင်း . . . လေးငါးဆယ်

လောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်မစိတ်အထင်တော့

အဲဒီလောက် အသက်မကြီး

သေးဘူး ထင်နေတယ်”

အနားကို ရှုတင်မန်နေဂျာ ရောက်လာတယ်။

“သက်သက် ရိုက်မယ်” . . . ဆိုတဲ့ ရှုတင်

မန်နေဂျာရဲ့ စကားလေးက ကျွန်တော့်ကျဉ်းကျပ်မှု
တွေကို လွတ်မြောက်သွားစေတယ်။

ဒီဇိုင်းဆရာရဲ့ လုပ်ကြံမှုလို့ပဲ ယူဆရမလား၊
ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ရဲ့ကံတရားလို့ ပဲ ယူဆရမလား
မပြောတတ်တော့ဘူး။ သက်သက်စိုးရဲ့ ဓာတ်ပုံလေး
မီးလောင်ပျက်စီးသွားခဲ့ရတယ်။

မီးတောက်ထဲမှာ ပြုံးနေတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ရဲ့ ဒီဇိုင်းမျိုးရဖို့ ဓာတ်ပုံကို မီးရှို့ရာက
မီးလောင်စ၊ များသွားပြီး ပျက်စီးသွားရပါတယ် . . .
တဲ့။

ကျွန်တော်ကတော့ တမင် ဖျက်ဆီးတယ်လို့ပဲ
စွပ်စွပ်ပစ်လိုက်ပြီး အဲဒီဒီဇိုင်းဆရာကို . . . ရင်ထဲက
တစ်သက်စာ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

မီးလောင်သွားတဲ့ ဓာတ်ပုံကို ပြန်တောင်းတာ
တောင်မှ မရှိတော့ဘူး . . . လို့ပြောတယ်။ ပြုသနာ

ကို ကျွန်တော် အကြီးမားဆုံးအထိ ပုံကြီးချဲ့ပစ်လိုက်
ချင်ပေမယ့် ကျွန်တော် . . . ဥတ္တရဆိုတာ သိလွှားတော့
မှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် “တောက်” တစ်ချက် ခေါက်ပြီး
တော့သာ လမ်းခွဲပစ်ခဲ့တယ်။

(ရင်နာစရာ နိမိတ်ဆိုးပေါ့ . . . မသက်သက်စိုးရယ်)

“ဥတ္တရ . . . ဆိုတဲ့ သာမန်
ကဗျာဆရာတစ်ယောက်နဲ့
နိုင်ငံကျော် မင်းသမီး မရင်းနှီး
စေချင်လို့ တမင်နှောင့်ယှက်
ဖျက်ဆီးလိုက်တာလား၊ ဒါမှ
မဟုတ်၊ ဥတ္တရဆိုတာ ဘယ်သူ

ဘယ်ဝါ သိချင်လို့ သွေးတိုးစမ်း
တာများလား”

“ဘာကြောင့်လုပ်လုပ်ကွာ
ပျက်စီးတာက ပျက်စီးသွားရတာ
ပါပဲ” . . .

လို့ ကျော်သိန်းကို ရင်မောစွာ ကျွန်တော်
ပြောမိသည်။

“မင်း . . . အဲဒီ ဒီဇိုင်း
ဆရာကို ဆွဲမထိုးခဲ့ဘူးနော်”

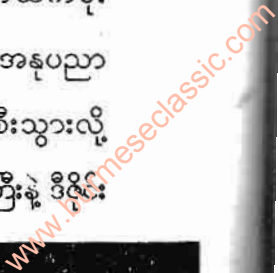
“ဘယ်လိုလုပ် ထိုးလို့ရမှာ
လဲ . . သူ့ကို တစ်ချက်ထိုးလိုက်
တာနဲ့ သက်သက်ဖိုးဓာတ်ပုံဆိုတဲ့
အသံ၊ ဥတ္တရ . . ဆိုတဲ့ နာမည်၊
အကုန် ကြော်ငြာပြီးသား ဖြစ်
သွားမယ်”

“မင်း . . . တော်တော်
စိတ်ထိန်းနိုင်သားပဲ”

“ငါ့စိတ်ကို ငါ . . . ထိန်းခဲ့
တာ မဟုတ်ဘူး၊ သက်သက်စိုးရဲ့
ဂုဏ်သတင်းကို ငါ . . . ကာကွယ်
ခဲ့တာ”

“သူ့ဂုဏ်သတင်းကို ထိ
ခိုက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဥတ္တရဆိုတဲ့
နာမည် ထွက်သွားမှာက အဓိက
ပါ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ငါ . . . မပြောတတ်ဘူး
ကွာ၊ ဥတ္တရနဲ့ သက်သက်စိုး
ယှဉ်တွဲပြီး ထုတ်မယ့် အနုပညာ
ပစ္စည်းတစ်ခု ပျက်စီးသွားလို့
ဝေဇင်က ဒေါသတကြီးနဲ့ ဒီလို

သမားကို ဆွဲထိုးခဲ့တယ်၊ ရိုက်
နှက်ခဲ့တယ် . . . ဆိုတာကိုက
အားလုံးကို ထိခိုက်မယ့် သတင်း
ဆိုးမျိုးလို့ ငါ ယူဆတယ်။

သက်သက်စိုးရဲ့ ဓာတ်ပုံ
လေး ပျက်စီးသွားရလို့ . . .
ဆိုတဲ့ အသံ . . . လုံးဝ . . . ငါ
မထွက်စေချင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့်
. . . ငါ . . . လက်မပါအောင်
ထိန်းပြီး ပြန်ခဲ့ရတာ”

“ထားပါတော့ . . ဓာတ်ပုံ
ပျက်စီးသွားတဲ့ကိစ္စ သက်သက်
စိုးကို မင်း . . . ဘယ်လို အသိ
ပေးမလဲ၊ အစိမ်းရောင်နှင်းဆီ
. . . ဆိုတဲ့ ကဗျာစာအုပ် ထွက်

လာရင် သူ့မျက်နှာဖုံးလေးနဲ့
ထွက်လာမယ်လို့ သက်သက်စိုး
မျှော်နေမှာ အမှန်ပဲ၊ အဲဒါ မင်း
... ဘယ်လို ရှင်းမလဲ”

ကျွန်တော် ကစ်ခုံ့ ပြန်ပြောမယ် အလုပ်မှာ
ကျော်သိန်းက ...

“နေဦး ...

ငါ ဆက်ပြောမယ် ...

ဓာတ်ပုံ ပျက်စီးသွားတဲ့
အကြောင်း သက်သက်စိုးကို
မလွဲမသွေ အသိပေးရတော့
မယ်။

အဲဒီလို အသိပေးမယ့်
အခါ ... ကဗျာဆရာ ဥတ္တရ
က အသိပေးမှာလား၊ နဂိုလိုပဲ

ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ဝေဇင်က

တစ်ဆင့်ခံ အသိပေးမှာလား။ ငါ

... မေးချင်တာ အဲဒါ ...”

သက်ပြင်းမောကိုသာ ချလိုက်ရတယ်။

ရင်အမောက မပြေဘူး။

“မမိုးမိုးနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

(၈)

“အဲဒီဓာတ်ပုံ ပျက်သွား
တာ သူ စိတ်မဆိုးဘူး . . . တဲ့၊
အစိမ်းရောင်နှင်းဆီ . . . ကဗျာ
စာအုပ်ထွက်တဲ့အခါ လူကိုယ်

တိုင် သူ့ကို စာအုပ်လက်ဆောင်
လာပေးမယ်ဆိုရင် နောက်ထပ်
. . . ရိုက်ပြီးသား ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ
ထပ်ပေးမယ် . . . တဲ့”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ နည်းနည်းပဲ ဝမ်းသာမိ
တယ်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ . . ဝေဇင်၊
နှင့်ကိုယ်နှင့် ဥတ္တရပါ . . . လို့
စာအုပ်ထွက်တဲ့နေ့မှာ ဝန်ခံချင်
ရဲ့လား”

မမိုးမိုးရဲ့ အမေးကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း
မဖြေဘဲ . . .

“သူက . . . ဥတ္တရကို
ဘာဖြစ်လို့ မြင်ဖူးချင်နေရတာ
လဲ မမိုးမိုး”

“ဪ . . . ဒါကတော့
 ဟယ် . . . မမြင်ရလေ ပိုတွေ့
 ချင်လေ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်မှာပေါ့။
 ဒါပေမဲ့ . . .

အဲဒီထက် ပိုတာတော့ ငါ
 . . . သိတယ်။ ဘယ်လိုပိုတယ်
 ဆိုတာတော့ ငါ မမှန်းတတ်ဘူး။
 အဲဒါ . . . သူ့ စိတ်ထဲက ကိစ္စ
 ဆိုတော့ . . . ”

“အေးဗျာ . . . ဥတ္တရ
 ကိုယ်တိုင် လာပေးမယ်လို့ ပြော
 လိုက်ပါ။ ကျန်တာတွေတော့
 မပြောလိုက်ပါနဲ့ဦး မမိုးမိုးရယ်”

မမိုးမိုး ပြုံးနေပေမယ့် ကျွန်တော် . . . မပြုံးရ။
 ချစ်သော သက်သက်စိုးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကဗျာဆရာ

ဥတ္တရ ရှိနေတာကို ကျွန်တော် မနာလိုဘူး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ကဗျာစာအုပ်လေး အထ၊
မြောက်ခဲ့တယ်။ ဥတ္တရအဖြစ်နဲ့ သက်သက်စိုးရဲ့ ရှေ့
မှောက်ကို သွားပြီး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လက်ဆောင်
ပေးဖို့ကိစ္စ အတော်လေးကို စဉ်းစား ချင့်ချိန်ခဲ့ရတယ်။

ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ . . . ဝေဇင်ဟာ ကဗျာ
ဆရာ ဥတ္တရပါလား . . . လို့ သက်သက်စိုး သိသွားရုံနဲ့
ကျွန်တော့်ရင်ထဲက လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်စုံသွားရမှာမှ
မဟုတ်ဘဲ။

အဲဒါကြောင့် . . .

မမိုးမိုးနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးဖြစ်တယ်။

မနက်ဖြန်မနက် ကိုးနာရီလောက်မှာ . . .

ကျွန်တော်နဲ့ သက်သက်စိုး ကြုံဆုံရဦးမယ်။ ရေးပြီးသား

ဇာတ်ဝင်ခန်းတချို့ရဲ့ ဇာတ်ညွှန်းတွေကို ဒါရိုက်တာ

လက်ထဲမှာ ကြိုပေးထားခဲ့ပြီး မနက်ဖြန် ရိုက်ကွင်းကို

နောက်ကျမှ သွားဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်တယ်။

ကျွန်တော် မလာခင်မှာ . . . မမိုးမိုးဟာ

သက်သက်စိုးကို အောင်သွယ်စကား တစ်ခွန်းစ၊

နှစ်ခွန်းစ၊ ပြောထားပေးဖို့ပါပဲ။

ကဗျာဆရာ ဥတ္တရက မင်းသမီးသက်သက်စိုး

ကို တိတ်တခိုး ချစ်မြတ်နိုးနေတဲ့အကြောင်း မမိုးမိုးက

စကားဦး သန်းထားမယ်။ သူ . . . ပြောဆိုအသံပေးပြီး

တဲ့ အချိန်လောက်ကို မှန်းပြီး ရိုက်ကွင်းကို ကျွန်တော် သွားမယ်။

သွားပြီး ထမင်းစားချိန်လောက်မှာ . . .

ကျွန်တော့်ရဲ့ “အစိမ်းရောင်နှင်းဆီ” ကဗျာ စာအုပ်လေးကို ကိုင်ပြီး သက်သက်စိုးအတွက် ကိုယ်တိုင် လက်ဆောင်သွားပေးမယ်။

“ကျွန်တော် . . . ကဗျာဆရာ ဥတ္တရပါပဲ . . . မသက်သက်စိုး”

. . . လို့ အရဲစွန့်ပြီး ပြောပြမယ်။

အဲဒီလို ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူ့ရဲ့ တံ့ပြန်မှု တစ်ခုခုတိုင်းဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အရေးအကြီးဆုံး လက်ဆောင်တစ်ခုပေါ့။

ဒါပေမဲ့ . . .

မမိုးမိုးရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အသိပေးစကား တစ်ခွန်းကြောင့် ကျွန်တော့်မျှော်လင့်ခြင်းတွေ ပျက်စီး

သွားစေပြန်တယ်။

“ချစ်နေခဲ့တာကို ချစ်နေ
 ခဲ့တဲ့အကြောင်း ငါ . . . ပြော
 ပေးဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ ငါ . . .
 မနက်ဖြန် ပြောကို ပြောမှာပါ။
 ဒါပေမဲ့ . . . နင် တစ်ခု
 တော့ ကြိုသိထားစရာ ရှိတယ်။
 အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ . . .
 သက်သက်က အိမ်ထောင်ပြု
 တော့မှာ”

“ဟုတ်လား”

. . . ဆိုတဲ့ အံ့ဩရင်မြေ့ စကားသံ
 တစ်ခုပဲ၊ ကျွန်တော် ပြောနိုင်လိုက်တော့တယ်။

“သက်သက်က နင့်ကို

ပြန်ချစ်တာ မချစ်တာ အဓိက

မဟုတ်ဘူးလေဟာ။

နင် . . ချစ်နေခဲ့ရတာကို
သူ သိစေချင်တယ်။ အဲဒီတော့
ငါ ပြောဖြစ်အောင်ပြောမယ်။

ပြန်ချစ်ဖို့ မလိုဘူး။ ဝေဇင်
လို့ နင်သိထားတဲ့ ဥတ္တရဆိုတဲ့
ကဗျာဆရာလေးက နင့်ကို ချစ်
နေတယ်ဆိုတာလောက်တော့
နင် အသိအမှတ်ပြုပေးပေါ့ . .
လို့၊ ငါ . . . သက်သက်ကို
ပြောမယ်။

နင် ဘာမှ ဆက်မစဉ်းစား
နဲ့တော့။

နင့်တာဝန်က မနက်ဖြန်
ရိုက်ကွင်းကို နောက်ကျမူလာ။

ပြီးရင် . . .

ကျွန်တော် ဥတ္တရကိုယ်
တိုင် မသက်သက်စိုးကို ကဗျာ
စာအုပ်လက်ဆောင် လာပေးပါ
တယ် . . . လို့ ပြော။ ဒါပဲပေါ့
. . . မဟုတ်ဘူးလား”

“သူ . . . အိမ်ထောင်ပြု
မယ့် အစီအစဉ်ကို နှောင့်ယှက်
သလို ဖြစ်သွားနိုင်သလား . . .
မမိုးမိုး”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ . . .
ချစ်ခွင့်ပန်တယ်ဆိုတာ ရယူခွင့်
တောင်းတာမှ မဟုတ်တာ။
ကာယကံရှင် သိမြင်အောင် ရင်
ဖွင့်ပြတာမျိုးလည်း ရှိတာပဲ။

www.burmeseclassic.com

၁၃၂ ဇာတ်ကဏ္ဍ [ချင်းချောင်းခြေ]

လို့ချင်တာ မရပေမယ့်
 လို့ချင်မြတ်နိုး ခဲ့ပါတယ်ဆိုတာ
 ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ သိအောင်တော့
 ပြောခွင့်ရှိပါသေးတယ်”
 သက်ပြင်းမောသာ ချလိုက်မိတယ်။
 မနက်ဖြန်မနက်ခင်းကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ စွမ်းအား
 နည်းပါးခဲ့ရပြီလေ။

(၉)

“ချစ်တယ် . . .

ချစ်မိခဲ့တယ်ဆိုတာ . .

အသိကို မပေးသင့်တော့ဘူး

လေ၊ အဲဒါကို မင်း . . မစဉ်းစား

မိဘူးလား . . . ဝေဇင်”

ကျော်သိန်း၏ အပြစ်တင်စကား။

“ငါ . . . စဉ်းစားမိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ . . .

သူ သိအောင်တော့ ပြော
ခွင့်ရချင်တယ်။ အဲဒါကြောင့်
မမိုးမိုးကို ငါ . . . မတားဖြစ်
တော့တာ”

“မကောင်းဘူးကွ။

မလုပ်သင့်ဘူး။

သက်သက်စိုး သိသွားပြီပဲ
ထား . . . မင်းကို စိတ်ဆိုးချင်
ဆိုးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကဗျာ
ဆရာ ဥတ္တရအပေါ်ထားတဲ့
သံယောဇဉ်စိတ်ကြောင့် စိတ်

မဆိုးဘူးဆိုရင်တောင် သူ . . .

စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမယ်

ဆိုတာ မင်း . . . ထည့်တွက်

သင့်တယ်”

“စိတ်ဆိုးရင်လည်း . . .

တောင်းပန်လိုက်မယ်ကွာ။

ဘာကိုမှ မမျှော်လင့်ပါဘူး

ဆိုတာပါ ငါ . . . ထည့်ပြော

လိုက်ပါ့မယ်။

ငါ တော်တော် စိတ်ထိ

ခိုက်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ

ကျော်သိန်း”

“စိတ်ထိခိုက်မှာချင်း

အတူတူ မျှိုသိပ်လိုက်တာ ပို

ကောင်းတာပေါ့ကွ”

“ငါ . . . မျှိုသိပ်ထားတာ

ကြာပြီလေ သူငယ်ချင်း”

ညည်းညူစွာ ပြောလိုက်မိတယ်။

ကျော်သိန်းက . . .

“မင်းက ကဗျာဆရာ လုပ်

နေပြီ အချစ်အကြောင်းကို သိပ်

မသိသေးပါလား ဝေဇင်။

လောကကြီးမှာ . . .

ချစ်တယ် . . . ။ ဒါပေမဲ့

ချစ်တဲ့အကြောင်းကို အသံသ့သ့

လောက်တောင် ထွက်ပေါ်ခွင့်

မရတဲ့သူတွေ အများကြီး ရှိ

တယ်ကွ။

အချစ်ကို ကဗျာဖွဲ့နေတဲ့

သူတွေ၊ သီချင်းလုပ်ဆိုနေတဲ့

www.burmeseclassic.com

သူတွေကို ငါ . . . မေးလိုက်
ချင်တယ်။

ကဗျာဖွဲ့ခွင့်၊ သီချင်းလုပ်
ဆိုခွင့်၊ ရင်ဖွင့်ခွင့် မရတဲ့ လူတွေ
ရဲ့ အချစ်ကို ဘယ်လို ဖွဲ့စပ်
သီဆိုကြမလဲ။

တကယ့်ချစ်ခြင်းရဲ့ သီဆို
သံက အသံ မထွက်ဘူးကွ။
ရင်ထဲက . . . ကို၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုး
နဲ့ သီးသန့်လေး ချစ်နေကြရ
တာ”

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်
ကွာ။

ဒါပေမဲ့ . . .

ငါက မမိုးမိုးကို ရင်ဖွင့်မိခဲ့

တာကိုး။ မပြောတော့ဖို့ . . . ငါ
တားရင် တောင် မမိုးမိုးက
လိုက်နာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အေး . . .

မင်းဇာတ်လမ်းက မစ,ခင်
ကစည်းက ကံဆိုးပြီးသား ဖြစ်
နေပြီ။ အခံရ သက်သာပါစေ
လို့ပဲ ငါ . . . ဆုတောင်းရတော့
မှာပေါ့ကွာ။

နော် . . . သူငယ်ချင်း”

ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညိတ်လိုက်မိတယ်။

ကြိုးပြတ်ကျသွားတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်တစ်ရုပ်ရဲ့
လည်တိုင်လိုပါပဲ။

ပြန်လည်ဦးမော့ဖို့ရာ မလွယ်ကူမှန်း ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် သိနေဖြစ်ပါတယ်။

(ကျွန်တော် . . .

နောက်ကျသွားခဲ့တာလား မသက်သက်စိုးရယ်)

“သက်သက် ဆေးရုံမှာ”

. . . ဆိုတဲ့ ဒါရိုက်တာရဲ့စကားကို ကြားကြား
ချင်း ကျွန်တော့်နား မရှင်းသလို ဖြစ်သွားရတယ်။

နောက်တော့မှ . . .

ပြောရင်းဆိုရင်း မေးမြန်းရင်းနဲ့ နားရှင်းသွား
ရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးကတော့ . . .

ဒီနေ့မနက် ခုနစ်နာရီလောက်မှာ မမိုးမိုး
တစ်ယောက် အစာအိမ် သွေးကြောပေါက်ပြီး သေဆုံး
သွားရတယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ်ဆိုးပါပဲ။

ရိုက်ကွင်းဖျက်သွားတယ် ဆိုပါတော့။

သက်သက်စိုးကတော့ . . .

သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် (လက်တွဲဖော်) မမိုးမိုးရဲ့
ဈာပနကိစ္စကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဦးစီးဆောင်ရွက်ပေးဖို့
ဆေးရုံမှာ ရှိနေသေးတယ် ဆိုတဲ့အတွက် . . .

ကျွန်တော် . . .

ဆေးရုံကို လိုက်သွားဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဆေးရုံကိုရောက်တော့ မမိုးမိုးရဲ့
ရုပ်ကလာပ်ကို မြင်ခွင့်မရတော့ပါဘူး။ အအေးခန်းထဲ
ရောက်ပြီးသွားပါပြီ။

သက်သက်စိုးက ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ချင်း

. . .

“ရိုက်ကွင်း ဖျက်လိုက်ပြီလား” လို့ မေးပါတယ်။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြုဖြစ်ပါ

တယ်။

“သက်သက် . . . မမိုးမိုး

ဘာပြောသွားသေးလဲ။ အသက်

မီလိုက်သေးလား”

ခေါင်းခါတယ်။

“ဆေးရုံတင်လိုက်ပြီဆို

တာ ကြားကြားချင်း အမီလိုက်

လာတာ၊ မမီလိုက်ဘူး”

ရင်ထဲမှာ . . .

မမိုးမိုးအတွက်လည်း အံ့ဩရလောက်အောင်

စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရပါတယ်။

ကြုံတွေ့လိုက်ရတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်၊ ကိုယ့်အပျက်

အတွက်လည်း ပြောစရာစကား ကင်းပ၊ သွားရ

လောက်အောင် ရင်နဲ့မဆုံ ပြည့်ကျပ်သွားခဲ့ရတယ်။

အဲဒါကြောင့်ပဲ . . .

သက်သက်စိုးကို ပေးဖို့ ရည်ရွယ်သယ်ဆောင်

လာတဲ့ “အစိမ်းရောင်နှင်းဆီ” . . . ဆိုတဲ့ ကဗျာစာအုပ်
လေးဟာ ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ထဲမှာ နေမြဲအတိုင်း
ရှိခဲ့ရတော့တယ်။

“ညက သူ ဖုန်းဆက်ပြီး
ကျွန်မကို နောက်နေသေးတယ်
. . . နင့်ကိုတဲ့ . . . ကဗျာဆရာ
ဥတ္တရက ကြိုက်နေတာတဲ့။

မနက်ကျရင် . . .

အဲဒီ ဥတ္တရကိုယ်တိုင်
နင့်ဆီကို ကဗျာစာအုပ် လာပေး
လိမ့်မယ် . . . တဲ့။ ဖုန်းဆက်
ရင်း နောက်နေ ပြောင်နေကြ
သေးတယ်။

မနက်ရောက်တော့ . . .

အောင့်တယ်ဆိုပြီး ဆေးရုံတစ်

လိုက်ရတယ် . . . တဲ့။ ကျွန်မ၊

ရောက်တော့ . . . ဆုံးပြီးပြီ”

အ၊ မင်္ဂလာ အချိန်။

ဝမ်းနည်း စိတ်မကောင်းစရာ အချိန်။

ဒီအချိန်မျိုးမှာ . . .

ကျွန်တော် ဥတ္တရပါ . . . လို့ ပြောပြီး ကဗျာ

စာအုပ်လေး လက်ဆောင်ပေးလိုက်ရုံနဲ့ ဘာမှ ထူး

လာတော့မှာမှ မဟုတ်တဲ့အပြင် ပေးချင်တဲ့စိတ်လေး

နွမ်းနယ်သွားရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ငြိမ်သက်

နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရပါတယ်။

(ရင်နာရမှာလား . . .

ရင်နင့်ရမှာလား . . . ဆိုတာတောင် မတွေးဖြစ်တော့

ဘူး မသက်သက်စိုးရယ်)။

“ကိုဝေဇင်”

“ပြောလေ မသက်သက်

စိုး . . . ကျွန်တော် ဘာလုပ်

ပေးရမလဲ”

သက်ပြင်းချပြီး

“ဘာမှ လုပ်မပေးရပါဘူး၊

ဒီနေ့ ရိုက်ကွင်းကို ဆရာ ဥတ္တရ

များ ရောက်လာသေးလားလို့ပါ”

“မလာဘူးထင်တယ် . .

မသက်သက်စိုး။ ကျွန်တော်

မတွေ့ခဲ့ဘူး”

“အဲဒီကဗျာဆရာက . .

ကျွန်မကို လွန်ခဲ့တဲ့ လေး ငါး

ခြောက်နှစ်လောက်ကတည်းက
 နှစ်သက် နေတာတဲ့၊ မမိုးမိုးက
 . . . ညက ဖုန်းဆက်ပြီး ပြော
 တာ။ ကျွန်မက မနောက်ပါနဲ့လို့
 ပြောတော့ မမိုးမိုးက . . .

အေး . . . မနက်ကျရင်
 ကြည့်နေတဲ့၊ အဲဒီ . . . ဥတ္တရ
 ကိုယ်တိုင် နင့်ကို ကဗျာစာအုပ်
 လာပေးလိမ့်မယ် . . . တဲ့။

ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာမိ
 တာနဲ့ ရိုက်ကွင်းကို စောစော
 လာဖို့ စီစဉ်နေတာ။

မမိုးမိုးက . . . ဗြန်းစားကြီး
 အခုလိုဖြစ်သွားတာ စိတ်ထဲ
 မကောင်းဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း အံ့ဩ
 တယ် . . . မနေ့ ညနေကတင်
 ကျွန်တော် သူနဲ့ ခဏတွေ့သေး
 တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
 နောက်သေးတယ်။

မမိုးမိုးက . . . ”

“ဘယ်လို နောက်သွား
 သေးတာလဲ”

. . . လို့ သက်သက်စိုးက မေးတယ်။

ကျွန်တော် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ဖြေရတယ်။

“မသက်သက်စိုးတောင်

အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာတဲ့”

“ဪ”

မသက်သက်စိုးက မပြုံးချင်ပြုံးချင်နဲ့ ပြုံးရင်း

စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရတယ်။

“မမိုးမိုးက . . . တကယ့်
 သတင်းအမှန် ပေးသွားတာ
 လား၊ နောက်သွားတာလား
 မသက်သက်စိုး”

“သတင်းအမှန်ပဲ ဆိုပါ
 တော့”

ရင်မောသံနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားသံလေး
 ကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပို . . . ပိုပြီး မောသွား
 ရတယ်။

(မမိုးမိုးရယ် . . .

ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို နောက်သွားတာ
 လား၊ ဒါမှမဟုတ် သေခြင်းတရားကပဲ ကျွန်တော်တို့
 အားလုံးကို နောက်ပြောင်သွားတာလားဗျာ)။

အသံမဲ့သီချင်း

(၁၀)

“ဆရာ ဥတ္တရ”

... ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ဖိတ်စာတစ်စောင်၊

“ဆရာ ဝေဇင်”

... ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ဖိတ်စာတစ်စောင် သက်

သက်စိုးက ကျွန်တော့်ကို ပေးတယ်။

ဖိတ်စာ (၂) စောင်စလုံး ကျွန်တော့်လက်ထဲ
ကို ရောက်တဲ့အခါ သက်သက်စိုးက . . .

“ဆရာဥက္ကဋ္ဌရကို သေသေ
ချာချာ ဖိတ်ပေးပါနော် . . .
ကိုဝေဇင်။

သူနဲ့ စကားပြောခွင့် မရ
ရင်တောင် သူ . . . ကျွန်မ
မင်္ဂလာပွဲကို လာချီးမြှင့်တာကို
ကျွန်မ လိုလားလို့ပါ”

“စိတ်ချပါ
မသက်သက်စိုး . . .
သူ . . . လာမှာပါ။

ကျွန်တော် သေသေချာ
ချာ ဖိတ်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ”

မျက်လုံးထဲက . . .

သံယောဇဉ် အငွေ့အသက်တွေ၊

ကြေကွဲရိပ်တွေကို

သက်သက်စိုး မရိပ်စားမိအောင် နေထိုင်ရတဲ့

ဒုက္ခ ကြီးမားလွန်းလှပါတယ်။

နိုင်ငံကျော် မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို . . .

သာမန် ကဗျာဆရာတစ်ယောက်က . . .

နှစ်သက် မြတ်နိုးမိလို့ . . .

ကြေကွဲခံစားရတဲ့ သာမန်ဝေဒနာမျိုးထက်

ပိုပြီး . . .

ကျွန်တော် ခံစားရတယ်။

ဇာတ်ညွှန်းရေးတဲ့ ကလောင်နာမည်နဲ့ ကဗျာ

ရေးတဲ့ ကလောင်နာမည်ကို ခွဲခြားမှည့်ခေါ်ထားခဲ့မိ

တာ ကျွန်တော် မှားခဲ့သလား။

“ကဗျာဆရာ ဥတ္တရ” ဆိုတာ . . .

ကျွန်တော်ပါပဲ ဆိုတာမျိုး သက်ရောက်စေတဲ့
အင်တာဗျူးတွေ ဘာတွေ မလုပ်ခဲ့မိတာများ ကျွန်တော်
မှားခဲ့သလား။

ဒါမှမဟုတ် . . .

မရိုးသားတဲ့ အချစ်စိတ်ကို ကျိတ်မှိတ်မျိုသိပ်
နှုတ်ဆိတ်ခဲ့တာများ ကျွန်တော် မှားသွားသလား။

ရင်ဖွင့်ခွင့် ရချင်ပါတယ်။

ရင်ဖွင့်ရဲချင်ပါတယ်။

(ဒါပေမဲ့ . . .

မသက်သက်စိုးရယ် . . .

သိပ်ချစ်လွန်းလို့ မျှိုသိပ်နှုတ်ဆိတ်ခဲ့ပြီပဲ။

တစ်သက်လုံး မျှိုသိပ်ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်ရုံကလွဲလို့

ကျွန်တော် . . .

ဘာများ စွမ်းဆောင်နိုင်မှာတဲ့လဲ)။

သက်သက်စိုးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲပြီးရင် ဇာတ်ညွှန်း
ရေးတဲ့အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပါတယ်။

မြင်နေ . . .

တွေ့နေ . . .

နီးကပ်နေသမျှ . . .

အံ့ကြွပေါက်ကွဲခွင့် မရတဲ့ ဘဝအခြေအနေ
ကြားမှာ ကျွန်တော့်စိတ်ထားတွေ မညစ်ပတ်စေချင်
တော့ဘူး။

အဲဒါကြောင့် . . .

ချစ်သူနဲ့ ဝေးရပြီဆိုတဲ့ . . . အခြေအနေကို
ရင်ဆိုင်ပြီးတဲ့နောက် တကယ်ဝေးဝေးနေဖို့ ဆုံးဖြတ်
ဖြစ်တာပါ။

ဒီတစ်သက် . . .

ကဗျာဆရာ ဥတ္တရရဲ့ အမည်ရင်း၊ နေရပ်
လိပ်စာ၊ လူပုံသဏ္ဍာန်တွေကို ဘယ်အရပ် ဘယ်ဌာန
မှာမှ မသိမမြင်ရလေအောင် ကျွန်တော် ကြိုးပမ်း
နေထိုင်သွားရဦးမှာပါ။
(ကျွန်တော့်ကို တိတ်တဆိတ် နှုတ်ဆက်ခွင့်ပြုပါ . . .
မသက်သက်စိုးရယ်)။

သိတဲ့အတိုင်းပဲ။

နိုင်ငံကျော်မင်းသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာ
ဧည့်ခံပွဲ ဘယ်လောက်အထိ စည်ကားမယ်ဆိုတာ။

စည်စည်ကားကား လူတွေကြားမှာ ကျွန်တော်
က ဘယ်လောက်များ ထည်ဝါမှာမို့လဲ။

ဒါပေမဲ့ . . .
ကျွန်တော်ထိုင်နေရာ စားပွဲဝိုင်းဆီကို သက်
သက်စိုး ရောက်လာပါတယ်။
သတို့သားကတော့ တခြားစားပွဲဝိုင်း တစ်ခုမှာ
ပါ။

“ကိုဝေဇင် . . .

ဆရာဥတ္တရ မလာဘူး
လားဟင်”

အပြေးခြေလှမ်းလေးနဲ့ လှမ်းလာရင်း သူ
. . . မေးတာပါ။

ကျွန်တော် . . . ကြိုးပမ်း ပြုံးပြီး . . .

“ကျွန်တော် . . .

သေသေချာချာ သွားဖိတ်

ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ . . .

www.burmeseclassic.com

အချစ်သိဆိုရာသိချင်:

ဒါပေမဲ့ . . .

ကျွန်တော်ထိုင်နေရာ စားပွဲဝိုင်းဆီကို သက်
သက်စိုး ရောက်လာပါတယ်။

သတို့သားကတော့ တခြားစားပွဲဝိုင်း တစ်ခုမှာ
ပါ။

“ကိုဝေဇင် . . .

ဆရာဥတ္တရ မလာဘူး

လားဟင်”

အပြေးခြေလှမ်းလေးနဲ့ လှမ်းလာရင်း သူ

. . . မေးတာပါ။

ကျွန်တော် . . . ကြိုးပမ်း ပြုံးပြီး . . .

“ကျွန်တော် . . .

သေသေချာချာ သွားဖိတ်

ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ . . .

သူ ရောက်မလာဘူး”

“ကိုဝေဇင်ကလည်း အား

မကိုးရဘူး၊ ကျွန်မက ဆရာ့ကို

အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ။

ပြီးတော့ . . .

စကားတွေ အရမ်းပြော

ချင်နေတာ။

ပြီးတော့ . . .

မေးခွန်းတွေ အများကြီး

မေးချင်နေတာ။

ဥပမာ . . .

မမိုးမိုး မဆုံးခင်က ပြော

သွားတဲ့ စကားတွေကို ကျွန်မ၊

ဆရာ့ကို လေးလေးစားစား ရဲရဲ

ဝံ့ဝံ့ မေးကြည့်ချင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မေးကြည့်ချင်
တာလဲဗျာ”

“ဪ... .

ကျွန်မ နှစ်သက်တဲ့... .

လူတစ်ယောက်က ကျွန်မကို
နှစ်သက်တယ်ဆိုတာသာ ဟုတ်
မှန်ရင်... .

အဲဒါ... .

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်မ, လို့
ချင်တာ ရလိုက်တာနဲ့ အတူတူ
ပဲပေါ့။

ဒါပေမဲ့... .

ဆရာ ရောက်မလာဘူး
ကိုဝေဇင်ရယ်။

နောက်မှ တွေ့ဖို့ မေးဖို့

ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ”

ပြုံးပြုံးလေး ပြောနေတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့နေတာကို ကျွန်တော် တအံ့တဩ တွေ့လိုက်ရတယ်။

စိတ်ကို အငြိမ်သက်ဆုံး ကျွန်တော် ထိန်းမတ် ထားပြီး . . .

“မသက်သက်စိုး”

“ဘာလဲ ကိုဝေဇင်”

“ဆရာဥတ္တရက အစိမ်း
ရောင်နှင်းဆီ ကဗျာစာအုပ်လေး
တော့ လူကြုံနဲ့ လက်ဆောင်ပေး
ခိုင်းထားတယ်”

နေ့စွဲရက်လွန် ကဗျာစာအုပ်လေးကို . . .
သက်သက်စိုးရဲ့ လက်ထဲ ကျွန်တော် ထည့်လိုက်တယ်။

“ကျေးဇူး . . . ကျေးဇူး”

တင်ပါတယ်လို့ ပြောပေးပါ

ကိုဝေဇင်ရယ် . . . နော်"

မျက်ရည်စလေး တစ်စကို လက်ချောင်းလှလှ

လေးနဲ့ တို့လိုက်ပြန်ပါတယ်။

ချစ်မျက်ရည်တစ်စက်ဟာ ငရဲမီးပဲ . . .

ဆိုတဲ့ သီချင်းစာသားတစ်ခုကို နားထဲမှာ ကြား

ယောင်လိုက်မိတယ်။

ရင်ထဲမှာ . . .

ဘာမှ မခံစားရအောင်

နေရတာဟာ

ခံစားနေရတာထက်

ဆိုးတယ်။

(ချစ်တယ် . . . လို့

ကမ္ဘာကြီးကို အော်ပြောလိုက်ချင်တယ် မသက်သက် စိုးရယ်။

“အစိမ်းရောင် နှင်းဆီ” . . . ကဗျာစာအုပ် ထဲက နောက်ဆုံးစာမျက်နှာပါ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဟာ သူ့ကို ရည်စူးပြီး ရေးဖွဲ့ခဲ့တာပါ . . . လို့ ကျွန်တော် မပြောဘဲ သူ့အလိုလိုကို သိအောင် တစ်ယောက်ယောက်က ပြောပြညွှန်းဆိုပေးကြရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်း လိုက်မလဲ။

(မျက်ရည်မြစ်ကျဉ်း - ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ကဗျာလေး ဟာ မသက်သက်စိုးကို ရည်ညွှန်းဖွဲ့ဆိုခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော် . . .

ငိုကျွေးခွင့်ရှိရင် ငိုကျွေးပါရစေ၊ ငိုလိုက်ပါရစေ။)

(၁၁)

မျက်ရည်မြစ်ကျဉ်း

စိတ်ကို ရွေ့လျား

မေ့ထားရုံနဲ့၊

မေ့သွားရင်လည်း

အကောင်းသား။

မမေ့မမုန်း

တစ်နေ့လုံး . . . သူ့

စိတ်ကိုယူငင်

ရင်တွင်ရစ်ဖွဲ့၊ နှောင်တွယ်နွဲ့ပြုံး

အလွမ်းဆုံး . . . မြစ်

လှော်ရင်းနစ်ပြီ။

မပျော်နေ့ည

မေ့မရလို့၊

တွေ့ကြတဲ့အခါ

သူ့မြင်သာအောင်၊

ကြင်နာအရိပ်၊ အလွမ်းစိတ်ကို

ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ နှလုံးသားမှ

မျက်ရည်များဖြင့် ပြချင်တယ် . . . ။

ကမ္ဘာလောကမှာ . . .

အချစ်ရဲ့ သီချင်းတိုင်းသာ ဂီတဖြစ်ခဲ့ရင်

. . .

အချစ်ရဲ့ သီဆိုရာ သီချင်းတိုင်းသာ . . .

သံစဉ်ဖြစ်ခဲ့ရင် . . .

အချစ်ရဲ့ သီဆိုရာ သီချင်းတိုင်းသာ အော်

ဟစ်သီကြူးခွင့်ရခဲ့ကြရင် . . .

ကြေကွဲခံစား မျှိုသိပ်ထားတဲ့ နှလုံးသား

တို့ရဲ့ စကားသံတွေ အခုလောက်ဆို ပျော်ရွှင်

www.burmeseclassic.com

မြူးတူးစွာ ကခုန် နေကြလောက်ပြီ။

ဒါပေမဲ့ . . . မသက်သက်စိုးရယ်။

အချစ်ဟာ . . .

တစ်ခါတစ်ခါ . . .

အသံမဲ့တဲ့ သီချင်းမျိုးကိုသာ သီဆိုခွင့်ပြုခဲ့

ပြန်တယ်လေ။

(ကျွန်တော့်ရင်ထဲက သီချင်း၊ ရင်ခွင်ချင်း နားလည်
မှသာ သခင်ကြားသိနိုင်ပါစေ . . .)။

လေးစားခင်မင်လျက်

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

2003 Apr 24

2: 05 (P.M)

ထွက်တော့မည်

မိုးနီလွင်

ကိုယ့်နှလုံးသားကို မုန်းသူများ

လုံ : ချင် : ဝတ္ထု သစ်

အင်ပါယာစာပေ